

ANUL XL

NOIEMBRIE-DECEMBRIE



CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Nr.

11-12

1962

Viața de creștin nu e alcătuită numai din blîndețe, răbdare, umilință și bunătate. Aceste însușiri sînt cu totul trebuincioase; dar mai este nevoie și de curaj, tărie, energie și stăruință. Cărarea trasată de Domnul Hristos este o cărare care cere lepădare de sine.

Aceia care doresc să aibă succes în viață, trebuie să fie plini de curaj și de nădejde. Ei trebuie să cultive nu numai virtuțile pasive, ci și pe cele active. Chiar dacă trebuie să dea un răspuns blind care să înlătore mînia, ei trebuie să posede curajul unui erou pentru ca să se împotrivesc răului. Lîngă iubirea care rabdă totul, au nevoie și de tăria de caracter care va face ca influența lor să fie o putere pozitivă.

Unii nu au tărie de caracter. Planurile și scopurile lor n-au o formă hotărîită și nici tărie lăuntrică. Ei au puțină însemnătate practică pe lume. Slăbiciunea aceasta, nehotărîrea și lipsa aceasta de succes, trebuie să fie biruite.

Mulți dintre cei care sînt în stare să realizeze mult în viață, fac puțin din pricină că încearcă puțin. Mii de inși trec prin viață ca și cînd n-ar avea nici un scop mare pentru care să trăiască, nici o țintă înaltă pe care s-o ajungă. Una din cauzele acestui lucru este prețul cel mic pe care îl pun pe ei înșiși. Hristos plăti un preț nemărginit pentru noi, și El dorește ca să ne prețuim după prețul pe care l-a plătit El.

Unii au nevoie de a-și educa mintea prin exerciții. Ei trebuie să o silească a se obișnui să judece. Atîta timp cît ei depind de cineva care să cugete pentru ei, care să le descurce greutățile, și atîta timp cît refuză a cere minții să cugete, neputința de a ține minte, a privi în față și a discerne lucrurile va continua. Fiecare în parte trebuie să facă eforturi pentru a-și educa mintea.

Dumnezeu nu vrea ca noi să fim mulțumiți cu minți trîndave, cu judecată slabă și memorie fără rînduială.

„Spre a fi folositor altora”

„Fii o pildă”

de

P. CRIȘAN

Oamenii lui Dumnezeu trebuie să fie silitori la învățură, rivnitori de a-și însuși cunoștințele, nepierzînd niciodată vreo oră.

Timpul trecut fără folos în călătorii, minutele de așteptare pînă să fie masa gata, sau pînă să sosească la întîlnirea dată persoanele nepunctuale:— dacă ar ține cineva regulat o carte la îndemînă și aceste părți din timp le-ar folosi pentru studiu, pentru citit sau pentru meditație adîncă, atunci cît de mult bine nu s-ar putea face.

O hotărîre fermă, o silință stăruitoare, o îngrijită folosire a timpului vor face pe mulți în stare să dobîndească unele cunoștințe.

Orice grosolanie și moșicenie trebuie să fie înlăturată din mijlocul nostru. Curtenia, finețea și politețea creștină ar tre-

bui nutrite. Păzește-te să nu fii aspru și răstit. Nu socoti asemenea particularități ca virtuți, căci Dumnezeu nu le privește în felul acesta.

Ca slujitori ai lui Dumnezeu avem nevoie de consacrare, integritate, inteligență, hărnicie, energie și tact.

Unii pot avea daruri minunate, însușiri bune, calități alese, însă un defect sau un păcat îngăduit, se va dovedi pentru caracter ca și cariul care mînincă scîndura corăbiei, aducător de dezastru și ruină totală!

Adevăratul caracter nu este săpat din afară sau îmbrăcat; el radiază dinlăuntru. Dacă dorim să îndreptăm pe alții, principiile dreptății trebuie să se

(Continuare în pag. 11)

ÎN ACEST NUMĂR

CURIERUL ADVENTIST

VĂ PREZINTĂ

- SPRE A FI FOLOSITOR ALTORA
- ANIVERSAREA ZILEI REPUBLICII POPULARE ROMINE
- OCAZII DE SĂRBĂTOARE
- NOAPTEA CONTRASTELOR
- O PRIETENIE TRAINICĂ
- ATITUDINEA LUI ISUS FAȚĂ DE PĂCAT
- PRIVIND DE-A LUNGUL UNUI AN
- DESPRE CINSTE

- MĂREȚIA IMNULUI PĂCHII CÎNTAT PE COLINELE BETHLEEMULUI
- COLOSENI 2,16
- PRUNELE CA ALIMENT ȘI MEDICAMENT
- DESPRE VORBIREA CREDINCIOȘULUI
- ADEVĂRUL CA VIRTUTE ÎN VIAȚĂ
- NAȘTEREA DOMNULUI —
- versuri —

A N I V E R S A R E A Z I L E I

La 30 decembrie se împlinesc 15 ani de când oamenii muncii și-au văzut realizat visul de veacuri ca țara noastră să fie republică: expresia voinei poporului.

Aruncînd o privire retrospectivă asupra realizărilor frumoase în acești ani de plină rodnicie, orice om de bună credință poate constata cu satisfacție că acest eveniment este intruparea luptelor acestui popor duse de-a lungul timpului, popor care a dorit să se bucure de rezultatul muncii lui.

În trecut, pe vremea monarhiei, poporul era lipsit de această bucurie. Roadele muncii lor erau destinate pentru alte scopuri, decît cel al fericirii poporului.

Astăzi putem să vedem cum fața întregii țări se reinnoiește din zi în zi. În țară apar orașe noi, fabrici noi înzestrate cu utilaje moderne, spitale, case de odihnă și încă multe altele: toate realizate într-un timp record de popor și pentru popor.

TEODOR TĂTARU

Sub înțeleapta conducere democratică din țara noastră, neînțelegerile dintre naționalitățile conlocuitoare, au fost îndepărtate. Toți uniți, umăr la umăr, muncesc pentru înflorirea

patriei noastre: Republica Populară Română.

Nu putem să trecem cu vederea faptul că și noi credincioșii adventiști de ziua a șaptea ne bucurăm de deplină libertate a exercitării cultului nostru, potrivit convingerii noastre religioase. Este un lucru vrednic de remarcat, că sub regimurile trecute eram lipsiți de acest drept.

Astăzi toate cultele, în deplină libertate, își pot exercita cultul lor fără animozități între ele.

Ca să obținem ceea ce s-a realizat sub regimul democrat popular cu munca și osteneala poporului nostru, a fost nevoie de pace. Pentru ca să se înfăptuiască minunatele planuri de viitor, în vederea dezvoltării culturale, sociale și economice a patriei noastre, de asemenea este nevoie de pace. Noi iubim pacea și dorim bunăstarea și fericirea tuturor oamenilor. Sintem contra războiului și sprijinim eforturile celor ce luptă pentru victoria păcii în lumea întreagă.

Cu ocazia celei de a 15-a aniversări a instaurării Republicii Populare Române, reinnoim hotărîrea noastră de a ne uni eforturile noastre cu ale celorlalți cetățeni și de a munci alături de ei pentru prosperitatea și înflorirea patriei și spre binele tuturor celor ce muncesc.

REPUBLICII POPULARE ROMÂNE!



- PLOIEȘTI, 3 NOIEMBRIE 1962 -

Ocazii de sărbătoare

„Lăudați pe Domnul...
Căci Domnul are plăcere
de poporul Său“. Ps. 149.1.4.

„Au adus înaintea apostolilor, care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei“ (Fapte 6,6).

Astfel prezintă raportul Sfințitorilor Scripturi lucrarea ce se săvârșea în prima biserică creștină; și de atunci a continuat totdeauna a se îndeplini în cadrul Bisericii — și anume — lucrarea deosebirii, a consacării pentru slujba de slujitor al lui Dumnezeu.

În Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, lucrarea aceasta se săvârșește ori de câte ori nevoia Bisericii o cere în desfășurarea vieții ei spirituale.

Comunitățile București-Labirint, Zimnicea și Ploiești, din cadrul Conferinței Muntenia; Lugoj și Turnu Severin din cadrul Conferinței Transilvania Sud; Cluj, Vișeu de jos, Sătul Mare și Reghin, din cadrul Conferinței Transilvania

Nord, și Birlad din cadrul Conferinței Moldova, au fost martore acestor ocazii solemne ce au avut loc în cuprinsul Uniunii de Conferințe A.Z.S. din R.P.R. în cursul anului 1962.

Comunitățile Birlad și Ploiești, ultimele din anul 1962, unde la 13 octombrie și respectiv 3 noiembrie a avut loc con-

sacrația fraților, au avut motive de bucurie și mulțumire la adresa lui Dumnezeu.

Cu această ocazie, noii pastori au fost îndemnați a rămâne statornici chemării lor, vrednici de chemarea și încrederea acordată lor.

Redacția



- BIRLAD, 13 OCTOMBRIE 1962 -

S-ar putea crede că această propozițiune a fost scrisă numai cu scopul de a preciza un anumit timp. La prima vedere s-ar părea că scriitorul vrea să fixeze cu exactitatea unui istorician, acea oră cînd Isus a instituit Cina Domnului în Biserica Sa. Ne mirăm însă și ne întrebăm: de ce a ales apostolul tocmai actul vînzării lui Iuda pentru ca să marcheze acea noapte, care a fost atît de lungă și plină de evenimente. Scriitorul ar fi putut să amintească tot atît de bine: „În noaptea, în care Domnul a spălat picioarele ucenicilor“, sugerîndu-ne prin aceasta necesitatea curățirii morale și spirituale înainte ca ucenicii să poată participa la această masă. El ar fi putut să scrie: „În noaptea, în care Isus a înălțat rugăciunea Sa de Mare Preot“, descoperindu-ne ce însemnează comuniunea cu Dumnezeu în sensul cel mai înalt și amintindu-ne de dorința Domnului, exprimată cu acea ocazie: „Sfințește-i prin adevărul Tău!“ El ar fi putut să fixeze acea dată prin cuvintele: „În noaptea, în care Isus a intrat în grădina Ghetsemani“, aducîndu-ne astfel aminte de prețul răscumpărării noastre prin Isus Hristos. Toate aceste amintiri îmbracă acea noapte într-o slavă mult mai mare.

ză să ne arate contrastul care există între actul prin care Domnul a instituit Sfînta Cină și actul, prin care Domnul a fost vîndut. Îndreptîndu-ne privirea spre acea faptă întunecoasă, el face ca actul plin de iubire al Domnului Hristos să strălucească cu o lumină mult mai puternică. El arată astfel, că harul acestui act de încheiere a vieții Domnului Isus strălucește cu atît mai mult, cu cît întunericul actului lui Iuda este mai mare.

În acest text ni se prezintă deci portretul lui Isus. Este un portret în stilul lui Rembrandt. Metoda lui Rembrandt consta în faptul că el scotea în evidență un contrast izbitor între lumină și umbră. Fondul tablourilor sale era totdeauna întunecos. Fața pe care el o picta ieșea puternic în relief și trăsăturile ei erau totdeauna vii prin faptul că asupra lor cădeau raze strălucitoare de lumină.



trădării, în care Iuda a stat alături de Isus, formează fondul cel mai închis pe care a fost vreodată evocat un caracter. Apostolul Pavel ne înfățișează pe Isus ca pe Acela care întinde masa iubirii și a iertării chiar atunci cînd răutatea, lăcomia și ura plănuiau moartea Sa.

Acest contrast poate fi privit din trei puncte de vedere: în primul rînd întîlnim aici contrastul între har și păcat, în al doilea rînd, contrastul între credincioșie și trădare și în al treilea rînd, contrastul dintre iubire și ură.

Și acum să le considerăm pe rînd.

Întîi: contrastul între har și păcat. Vînzarea lui Isus de către Iuda nu a fost actul unui singur moment. Această vînzare și-a atins punctul ei culminant în sărutarea din grădina Ghetsemani; dar ea se compune dintr-o serie întregă de gînduri, hotărîri și decizuni. Isus cunoștea toate acestea. El a urmărit cu multă milă tragedia din inima lui Iuda, așa cum urmărește un medic înaintarea unei boli. În acea ultimă noapte, Isus a observat că păcatul a atins punctul său final. El a văzut că febra s-a transformat într-o flacără mistuitoare. El a auzit ecoul cuvintelor de trădare rostite de

CONTRASTELOR

„Domnul Isus în noaptea în care a fost vîndut, a luat o piine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frînt-o, și a zis: „Luați mincați!“

I. Cor. 11, 23—24

Privind însă mai de aproape sensul textului nostru introductiv vom constata că apostolul Pavel nu vrea să marcheze prin amintirea actului vînzării lui Iuda data instituirii Sfintei Cine. Cu totul alta este dorința sa și anume, el vrea să atragă atenția noastră asupra unui contrast mișcător. El intenționea-

Tot astfel, apostolul Pavel prezintă acest portret al lui Isus, care stă la masă cu ucenicii Săi, avînd ca fond întunecos vînzarea lui Iuda. Într-un contrast deosebit de clar față de fapta lui Iuda, putem admira răbdarea și iubirea duioasă a Mîntuitorului. Acele ore lungi și solemne din noaptea

buzele lui Iuda. El a întrezărit-o în privirea șireată a ochilor lui Iuda, a citit-o în nemulțumirea ascunsă a inimii sale. În persoana lui Iuda a luat loc, lingă Isus, la masa Sfintei Cine, tot ce este mai urît, mai respingător și mai crud în manifestările păcatului. Domnul Isus ar fi putut să de-

maște caracterul josnic al lui Iuda și să expună fapta sa urită înaintea celorlalți ucenici. Însă în timp ce mîna vînzătorului Său se afla pe aceeași masă, Domnul a instituit amintirea morții Sale ispășitoare. Acesta este contrastul dintre har și păcat.

Este asemenea unei viziuni pe care ne-o prezintă Pavel, cînd scrie sub inspirația divină: „Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat o piine...” El vede pe Isus biruind păcatul prin harul Său. El vede pe Isus îndeplinind una din acele fapte care descoperă cel mai bine caracterul Său. Harul găsește totdeauna ocaziile cele mai potrivite de manifestare.

Al doilea: contrastul între credincioșie și trădare. Ultima noapte a Mîntuitorului nostru a fost un amestec de bucurie și durere. El a trăit atunci ore de pace și înălțare sufletească, dar spre sfîrșit umbrele au fost mai dese. Umbra agoniei și crucii Sale, umbra durerii cauzată de părăsirea de către ucenicii Săi, precum și povara ocării din ultimele Sale ore, — toate acestea încercau să stingă bucuria Sa. Însă umbra cea mai întunecoasă, care a căzut de-a curmezișul drumului Său, a fost vînzarea lui Iuda. Cînd cineva se face vinovat de falsitate, cînd cuvintele sale sînt frumoase, însă faptele sale sînt urite, atunci ne vine foarte greu să-l iertăm. Evangheliile reflectează acest resentiment instinctiv față de fapta lui Iuda. Evangheliștii nu amintesc nici odată numele lui Iuda cu compătimire. Numai Petru amintește în rugăciunea sa pe Iuda și spune despre el: „Ca să meargă la locul lui”. Fapte 1. 25. Incolo citim totdeauna despre el: „Iuda Iscarioteanul, care a vîndut pe Isus”.

Însă contrastul pe care l-a văzut apostolul Pavel nu constă numai între această trădare și lipsa oricărei remușcări, ci el vrea să arate contrastul între această trădare a lui Iuda și credincioșia neschimbată a lui Isus. Noaptea în care a fost vîndut Isus, nu a fost numai noaptea răbdării Sale, ci a fost și noaptea credincioșiei Sale ce-

lei mai nobile. A fost cea credincioșie pe care a pus-o Iuda la încercare în chipul cel mai îndrăzneț. Pavel știa că Mîntuitorul l-a iubit pe Iuda. Domnul a avut încredere în el și i-a dat un loc de cinste între ucenicii Săi. El i-a oferit prilejul să fie ucenicul Lui timp de trei ani. Faptul că un om atît de iubit, în care au fost puse atîtea speranțe și căruia i s-a acordat atîta încredere, a putut să joace un astfel de rol a adus asupra Domnului Hristos nu numai o durere nespuse de mare, ci a constituit și o ispită puternică pentru El, ca să-l părăsească și să înceteze de a mai lucra pentru el. Dacă ar fi fost un fariseu, care să-l fi vîndut, sau dacă ar fi fost un saducheu, care să fi complotat împotriva Lui sau chiar dacă ar fi fost vreun vameș, care să fi cedat în fața ispitei celor 30 de arginți, Domnul Isus ar fi putut să suporte mult mai ușor toate acestea: însă a fost acela cu care Mîntuitorul S-a consfățuit de atîtea ori și în tovarășia căruia El a mers la Casa Domnului. Tocmai acest fapt a constituit o puternică ispită pentru Hristos. De ce să moară El pentru păcătoși, cînd chiar unul dintre cei doisprezece ucenici aleși de El, urma să-L vîndă?

Întreaga ființă a lui Hristos se cutremura la gîndul că tocmai acela, pentru a căruia salvare lucrase și căruia îi acordase atîta încredere să se unească în uneltiri cu Satana, îi săgeta inima.

Totuși, Mîntuitorul S-a hotărît să aducă jertfa supremă pentru cel păcătos și să moară chiar și pentru vînzătorul Său. El a rămas credincios față de Iuda pînă la ultima clipă, oferindu-i ocazie după ocazie să se întoarcă și să înceapă o viață nouă.

Însă Iuda era stăpînit de un demon și s-a hotărît să desăvirșască lucrarea la care s-a angajat, adică să vîndă pe Domnul său. Astfel se vede contrastul cel mai mare între credincioșia neschimbată a Mîntuitorului față de ucenicul Lui decăzut și vînzarea lui Iuda

față de Acela, care l-a iubit „pînă la capăt”.

Rămînînd credincios țintei Sale celei mari de a mîntui pe toți, — deci și pe Iuda, — Isus a pășit înainte fără murmur și fără vreun cuvînt de amărăciune, știind bine că va fi vîndut. „Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat o piine...”

Al treilea: contrastul între iubire și ură. Putem afirma cu drept cuvînt că acesta este contrastul cel mai adînc pe care voia să-l scoată în evidență apostolul Pavel. Ceea ce a deșteptat admirația lui Pavel, cînd contempla frumusețea caracterului lui Isus, nu a fost atît de mult înțelepciunea Sa, nici sfințenia Sa și nici îndelunga Sa răbdare; ci pe el l-a atras iubirea lui Isus, cea iubire, care — în ochii lui Pavel — întreaga orice cunoștință și-l cuprindea cu puterea ei irezistibilă. Această iubire n-a putut să fie stinsă nici de trecutul lui, împovărat de păcate. Ori de cîte ori Pavel vorbea despre iubirea lui Hristos, el vedea cerurile deschise. De fiecare dată, cînd o descrie, Pavel devine un poet, avînd înaintea sa viziunea unui poet și chiar proza sa capătă accente armonioase ale unei melodii, pline de poezie, cînd tratează acest subiect minunat. În noaptea aceea, el vede iubirea în contrast cu ura. El vede iubirea înșelată de ură.

Este una din cele mai triste ironii ale vieții, că iubirea este atît de des înșelată. Iubirea nu poate fi stinsă. Apele cele multe ale răcelii, ale cruzimii și ale batjocurei nu sînt în stare să o stingă. Iubirea nu obosește; însă iubirea poate fi înșelată.

Profeția cea mai duioasă din Vechiul Testament se găsește în cartea proorocului Osea. Soția lui Osea își are izvorul în istorisirea unei iubiri, care a fost înșelată.

Dar pagina care ne oferă cea mai mișcătoare împlinire de felul acesta, nu se găsește în cartea vreunui profet din Vechiul Testament, ci noi o întîlnim în istoria acelei nopți cînd Domnul Isus a fost vîndut. Ni-

ciodată nu s-a luptat iubirea să câștige vreo ființă omenească prin eforturi atât de delicate și de stăruitoare, după cum a făcut-o Domnul Isus față de Iuda. În fiecare cuvânt rostit de Mîntuitorul la masă, putem vedea o barieră, care urma să-l împiedice pe Iuda în calea acțiunii sale, însă iubirea lui Isus a fost înșelată de ura cea oarbă din inima trădătorului Său.

Să contemplăm această iubire gingașă, care s-a manifestat într-un chip atât de minunat cu ocazia spălării picioarelor, înainte de Sfînta Cină.

Alegîndu-și locul la masă, Iuda încercase să se așeze în frunte și Domnul Hristos, ca serv, l-a servit pe el cel dinții. Isus iubea pe Iuda din toată inima Sa de Mîntuitor. El simțea pentru Iuda o povară tot așa de mare ca și pentru Ierusalim, cînd a plîns pentru cetatea nepocăită. Inima lui plîngea: „Cum pot să te părăsesc?” Puterea constrîngătoare a acestei iubiri a fost simțită de Iuda. Cînd mîinile curate ale Mîntuitorului spălau picioarele lui murdare și le zvînta cu ștergarul, inima lui Iuda se zguduia din toate fibrele ei, dorind să mărturisească păcatul său.

Venise clipa hotărîtoare pentru el. Își va deschide el oare inima pentru iubirea lui Isus? Îl va primi pe Fiul lui Dumnezeu ca Mîntuitor al său personal?... Sau va prefera robia păcatului și va sluji mai departe Satanei, care pusese stăpînire pe el?...

Iuda a ales. Și alegerea lui din noaptea aceea a hotărît asupra soartei sale. El n-a vrut să se umilească. Și-a împietrit inima și nu s-a pocăit, iar vechile îndemnuri, date pentru o clipă la o parte, au ajuns din nou să-l stăpînească. Atunci cazul lui Iuda fusese hotărît și picioarele pe care le spălase Isus au pornit la lucrarea de vînzător.

Evanghelia ne spune: „Iuda... a ieșit afară în grabă. Era noapte”. Acest întuneric teribil al nopții stăpînea în inima lui plină de ură și păcat. Tocmai acest întuneric al urii sale scoate cu atât mai mult în relief

iubirea gingașă a lui Isus, care l-a urmărit chiar în întunericul acelei nopți cu mila Sa duioasă. Și atunci cînd Iuda se apropie de Mîntuitorul în grădina Ghetsemani, pentru ca să-L sărute, Isus — în loc să-i întoarcă spatele și să-l acopere de muștrări binemeritate — îi oferă obrazul Său curat și-i spune duios: „Prietene, ce ai venit să faci?”

Cuvintele acestea ar fi trebuit să trezească conștiința lui și să-i miște inima împietrită, dar onoarea, credințioșia și mila omenească îl părăsiseră. El stătea acolo îndrăzneț și disprețuitor.

Apostolul Pavel — dorind să dea instituirii Sfîntei Cine strălucirea slavei divine — nu evocă numai caracterul ei solemn pentru ca să ne inspire un respect sînt, ci ne descrie și atmosfera cea caldă a iubirii care a domnit cu acea ocazie la masa Domnului, și astfel face din ea un loc de vindecare și refacere pentru sufletele împovărate și neliniștite, aducîndu-ne aminte că ea a fost instituită prin iubirea lui Isus, în noaptea în care iubirea Sa a fost înșelată de ură.

Gîndindu-ne la toate acestea vom găsi mîngîiere pentru inimile noastre. Fiecare credincios sincer se apropie de masa Domnului cu o oarecare ezitare. El are anumite întrebări care frămîntă sufletul său. El simte re-mușcările conștiinței sale și de aceea roagă pe Dumnezeu să-i dea o adevărată cîință. Niciieri nu se vede atât de clar contrastul care există între păcatele noastre — roșii, cum e cîrmîzul — și fața cea albă de pe masa Domnului. Acele cuvinte solenne care ne îndeamnă: „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mînînce din pîinea aceasta și să bea din paharul acesta; căci cine mînîncă și bea, își mînîncă și bea osînda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului”, îngrădesc această masă cu un gard de protecție, fără ca să mai fie nevoie de alte cuvinte de avertizare din partea vreunui om. Aceste cuvinte au determinat pe unii să se excludă ei înșiși de la masa Domnului,

pentru că au interpretat greșit înțelesul lor. Uneori schimbăm sensul apelului prin care sîntem îndemnați să ne cercetăm pe noi înșine, dîndu-i caracterul unei opreliști de a participa la Sfînta Cină. Noi greșim cînd vedem în poarta cea strîmtă o ușă încuiată.

Este adevărat, dacă s-ar întîmpla să venim la Cina Domnului în felul în care a venit Iuda, și anume: ascunzînd un scop mîrșav în inimile noastre, cu un păcat nemărturisit și nepărăsit în ființa noastră, sau cu vreo patimă pe care sîntem dispuși să o nutrim mai departe, atunci ar fi mai bine să nu venim deloc. Dar dacă venim cu dorința cea sinceră de a fi credincioși, mărturisîndu-ne păcatele noastre fără rețineri și dîndu-ne seama de slăbiciunea și nevoia noastră de mîntuire, fiind totodată ferm hotărîți de a asculta de Domnul în toate privințele, atunci nu există nici o cauză ca să rămînem departe de masa Domnului. Putem să luăm parte cu toată liniștea sufletească și plini de încredere, căci atunci cînd va apare în fața noastră amintirea păcatelor noastre, solia din noaptea aceea în care Domnul Isus a fost vîndut, ne va aduce asigurarea plăcută că tot trecutul nostru a fost iertat și curățit de orice pată morală.

Ținînd seama de faptul că Domnul Isus nu a spălat numai picioarele ucenicilor înainte de Sfînta Cină, ci a curățit și inimile lor de orice mîndrie ascunsă și de ambiții, putem să fim plini de încredere că va face și astăzi aceeași lucrare cu fiecare dintre noi.

Cînd citim că tocmai în noaptea în care a fost vîndut Isus, harul Său a triumfat asupra păcatului, credințioșia Sa asupra trădării și iubirea Sa asupra urii, atunci găsim în toate acestea o îmbărbătare puternică și o mîngîiere deosebită. Chiar de s-ar găsi în inimile noastre încă vreo înclinație spre rău, dar dacă vom veni în fața Domnului, iubirea Sa minunată ne va curăți de orice urmă a păcatului și ne va face vrednici să cinăm împreună cu El.

G. P.

O PRIETENIE TRAINICĂ !

de
C. PETCU

Iată-ne din nou ajunși să sărbătorim prietenia de secole dintre poporul român și poporul rus, prietenie despre care ne vorbesc cu prisosință hrisoavele și cronicile țării noastre. Luna mării prietenii, cum ne-am obișnuit cu bun temei s-o numim, este un admirabil prilej de exprimare a bucuriei că între poporul nostru și poporul rus s-a statornicit și se dezvoltă necontenit o prietenie sinceră întemeiată pe comunitatea noastră de idealuri.

Acestei prietenii, care are rădăcini adânci în istoria relațiilor internaționale ale țării noastre, îi închină poporul român tradiționala sărbătoare ce se desfășoară în toamna fiecărui an între 7 octombrie și 7 noiembrie. Luna prieteniei romîno-sovietice este o sărbătoare scumpă fiecărui om al muncii din țara noastră, un prilej în plus de a cunoaște viața și minunatele înfăptuiri ale oamenilor sovietici.

Datorită acestei prietenii, țara noastră a putut obține realizări însemnate de la 23 August 1944 încoace. Ieri o țară cu economie înapoiată, la cheremul monopolurilor străine, România a devenit astăzi o țară cu o industrie socialistă în plină dezvoltare, cu o economie multilaterală și cu un nivel de trai al populației în continuă creștere. Orice om al muncii din țara noastră știe că nu există colț al frumoasei noastre patrii în care să nu fie prezente roadele acestei prietenii.

Poporul nostru a dobândit succese mărețe care au schimbat fața întregii țări. Este de a-

juns dacă amintim că numai între anul 1949 și începutul acestui an, au fost reutilate, modernizate și lărgite, sute de întreprinderi și au fost construite uzine și secții noi. Iar recent, odată cu terminarea cu succes a colectivizării agriculturii, poporul nostru a intrat într-o nouă etapă de dezvoltare



istorică, caracterizată prin victoria deplină a relațiilor socialiste atât la orașe, cât și la sate.

În cursul anilor 1961—1965, schimbul de mărfuri dintre R.P.R. și U.R.S.S. va depăși cu aproape 40% schimbul de mărfuri din cei cinci ani precedenți. De asemenea, se lărgesc an de an schimburile culturale și științifice romîno-so-

vietice, care aduc o importantă contribuție la cunoașterea reciprocă a popoarelor noastre. Numeroși oameni ai muncii din țara noastră țin să cunoască viața oamenilor sovietici, să vadă mărețele realizări pe care aceștia le-au obținut în toate domeniile. În același timp, numeroși oameni sovietici doresc să facă cunoștință cu ceea ce am realizat noi, să cunoască frumusețile patriei noastre.

Poporul nostru nutrește sentimente de admirație pentru poporul prieten.

23 August 1944 cimentează odată mai mult și încununează cu succes trainica prietenie dintre poporul nostru și poporul sovietic.

Chemarea înflăcărată la înfăptuirea unei societăți fără arme și fără războaie — iată esența nobilelor idei ale politicii de pace a statului sovietic, care au găsit adeziunea a zeci de milioane de oameni ai muncii de pe întreg globul. Unitatea indisolubilă dintre țările noastre, prietenia și dragostea frățescă care unesc popoarele noastre, își găsesc o caldă expresie cu prilejul manifestărilor din cadrul Lunii prieteniei romîno-sovietice, manifestări care preced cea de a 45-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Și noi, la rîndul nostru să ne atașăm strădaniilor ce se depun pe calea înfăptuirii păcii pentru fericirea și prosperitatea tuturor popoarelor și să contribuim cu tot ce ne revine, pentru realizarea grabnică a acestui imperios deziderat.

„Atitudinea lui Isus

față de păcat”

de

M. MANEA



În marea controversă de la început, Isus Hristos a avut o parte însemnată. El a existat din veșnicie, împreună cu Dumnezeu Tatăl. El a fost acela care a ridicat la luptă pe îngerii cerului împotriva marelui înșelător. „Și în cer s-a făcut un război...” (Apoc. 12,7). Fiind prezent cu ocazia celor petrecute în cer, Hristos cunoaște în mod deplin începutul păcatului și numai El ne poate avertiza față de el. El știe cum a început păcatul și El poate să ni-l descopere. Noi sintem datori să luăm aminte la sfaturile Lui. Faptul acesta ne ajută să vedem păcatul așa cum îl vede Isus. El cunoaște originea lui și a văzut urmările lui, atât în cer cât și pe pământ. Scopul venirii Lui pe lume, a fost să ne salveze din robia păcatului, și „să nimicească lucrările diavolului” 1 Ioan 3,8. Numai El singur poate face acest lucru, căci „În nimeni altul nu este mîntuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fie mîntuiți”. Fapte 4,12.

Lucru important ce se desprinde din învățătura lui Isus față de păcat, este că El nu pune accentul asupra păcatului. În ce privește păcatul Isus se uită la inimă, fiindcă pentru El, motivele sînt mai vrednice de luat în considerație chiar decît acțiunile. El nu scuză păcatul în partea lui vizibilă, exterioară, ci El se uită la izvor,

unde păcatul apare de prima dată. El este mai interesat în curățirea izvorului decît în stăvilirea răului. Pentru El era clar, că dacă fructul este rău, este pentru faptul că pomul este rău și deci, este de mai puțin folos să aduni mereu roadele rele, atîta vreme cît pomul continuă să producă același fel de roade. „Îi veți cunoaște după roade”, zicea El. „Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din mărăcini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște”. Mat. 17,16—20.

„Cum ați putea voi”, zicea El, „să spuneți lucruri bune, cînd voi sînteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Credinciosul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar credinciosul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui” Mat. 12, 34. 35. „Cum puteți voi, fiind răi, să vorbiți lucruri bune: zicea Isus. Acest lucru nu este cu putință. Curățiți izvorul și apa ce curge din el va fi curată. „Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău; căci pomul se cunoaște după rodul lui” v. 33.

În felul acesta, Isus a mers la izvor, la rădăcina problemei. Un om vorbește cuvinte rele, deși nu ar trebui să facă acest lucru; însă eliminarea neîncetată a cuvintelor rele nu era suficientă pentru Isus. Cuvintele rele vin dintr-o inimă rea și aici, dorea El să se producă o schimbare.

Pentru Isus, starea lăuntrică a inimii, era de mai mare importanță decît faptele din afară. El a fost strict în ce privește aprecierea Sa cu privire la păcat și a cerut ca și ucenicii Lui să fie la fel. El se uită la inimă, căci acolo sînt izvoarele vieții. „Și Domnul a zis lui Samuel: „Nu te uita la înfățișarea și la înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat!”. 1 Sam. 16, 17.

Isus ne atrage atenția asupra lor și ne avertizează împotriva lor. El a cunoscut păcatul în cer și nu l-a fost greu să-și dea seama cît este el de înșelător. Isus dorește ca nimeni să nu fie în necunoștință cu privire la natura ruinătoare a păcatului. Adevărații Lui urmași vor lua aceeași atitudine față de păcat, pe care a luat-o El. Invidia, trufia, egoismul, lăcomia, ura și minciuna, pot fi considerate păcate mici, dar trebuie știut că ele exclud pe credincios de la viața veșnică. Ele au constituit începutul păcatului în cer și noi trebuie să ne ferim de ele.

PRIVIND

DE A L U N G U L U N I A N

A cum cînd trăim ultimele zile ale anului în curs, nu putem să nu aruncăm o privire retrospectivă de-a lungul timpului care s-a scurs cu aceeași repeziciune ca și în anii precedenți.

Pe plan intern, cel mai însemnat eveniment a fost desigur încheierea colectivizării agriculturii, fapt care constituie unul din cei mai însemnați pași pe calea construcției socialiste. Încheierea colectivizării, care s-a realizat cu 4 ani înainte de termen, a fost sărbătorită de poporul nostru. Marea Adunare Națională a consacrat acestui eveniment istoric, în ziua de 27 aprilie 1962, o sesiune extraordinară la care au participat nu numai deputații Marii Adunări Naționale, ci și 11.000 de invitați. Însemnatul eveniment al încheierii colectivizării, va contribui negreșit la o și mai mare dezvoltare a agriculturii.

Țara noastră a nutrit și nutrește sentimente de prietenie față de toate popoarele iubitoare de pace. Întru îndeplinirea acestui ideal frumos, în luna octombrie a acestui an d-l Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat

I. BĂTRÎNA - VOIVODENI

al Republicii Populare Romîne, d-l Ion Gh. Maurer, Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne și d-l Corneliu Mănescu, Ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne, au făcut o vizită în Indonezia, India și apoi în Birmania unde s-au purtat discuțiuni și tratative menite să contribuie într-o măsură și mai mare la colaborarea dintre cele trei țări și la menținerea și consolidarea păcii în lumea întreagă.

Pe lângă faptul că s-a pus pe noi baze învățămîntul agronomic, s-au înființat numeroase școli de cultură generală și cîteva noi institute de învățămînt superior.

Pe plan internațional, anul acesta a prilejuit stingerea unor focare de război existente pe glob. A încetat războiul în Algeria, care ținea de aproape șapte ani. În Laos, beligeranții de asemenea au încetat ostilitățile, intervenind o înțelegere ca urmare a eforturilor depuse de cîteva țări în frunte cu Uniunea Sovietică. În Marea Caraibilor, soarta păcii a fost grav amenințată în cel din urmă pătrar al anului. Intervenția hotărîtă și înțeleaptă a premierului N. S. Hrușcirov, Președintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice, a făcut ca primejdia războiului să fie îndepărtată și de data aceasta.

În anul 1962 o serie de țări de pe glob și-au dobîndit independența. Algeria, Ruanda, Burundi și alte țări ale continentului african și-au dobîndit libertatea cea mult rîvnită prin sfărîmarea lanțurilor colonialismului. Toate aceste țări care au scăpat de jugul apăsător al colonialismului și-au luat de îndată locul în sinul Organizației Națiunilor Unite, aducînd astfel și ele aportul la strădania de a înclina balanța în favoarea păcii și coexistenței pașnice între națiuni.

Cauza păcii a dobîndit succese în anul acesta și pe altă cale. Consiliul Mondial al păcii, în sesiunea sa pe care a ținut-o la Stockholm în ultimele zile ale anului 1961, s-a hotărît să se convoace un Congres Mondial al partizanilor păcii cu scopul de a dezbată problema dezarmării generale și a instaurării unei păci generale. Congresul acesta s-a ținut la Moscova în cursul lunii iulie 1962, în Palatul Congreselor din Kremlin. Peste 2000 de delegați, observatori și invitați din peste 100 de țări, au luat parte la lucrările ce s-au desfășurat în uriașa sală a Palatului Congreselor. Avem bun temel să credem că și acest Congres își va arăta în curînd roadele sale cele bune.

(Continuare în pag. 24)



DESPRE CINSTE

Pastor

M. T. PÎRVAN

Prosperitatea bisericii depinde de anumite principii: curăţenie, hărnicie, economie, prevedere, cumpătare, bunătate, dragoste, credincioşie, adevăr, cinste şi sinceritate.

Aceste principii, aceste virtuţi alese, nu pot fi separate. Ele se înlănţuiesc şi se împletesc între ele asemenea firelor din ţesătura, se completează una pe alta şi astfel unite în viaţa credinciosului, fac ca „omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“.

Între acestea, cinstea are o mare importanţă în viaţa noastră. Numele bun, prestigiul se păstrează prin această virtute aleasă a onestităţii, a corectitudinii, a credinţei şi a fidelităţii.

Cinstea este îndeaproape înrudită cu sinceritatea, curăţenia şi credincioşia, dar mai ales este strâns legată de adevăr. Un scriitor confirma acest fapt când scria: „Cinstea este adevăr, iar adevărul este cinste“.

Domeniul în care îşi găseşte aplicare această virtute este tot atât de vast ca şi al celei mai alese dintre virtuţi: iubirea.

Omul, după cum relatează Sf. Scriptură, fu aşezat în minunata grădină a Edenului, în mijlocul naturii încântătoare, unde la tot pasul întâlnea tot felul de pomi plăcuţi la vedere şi buni la mâncare, flori şi păsări minunate. Nimic nu-i lipsea. O singură condiţie i s-a pus, pentru ca el să dovedească ascultarea şi credincioşia sa. Dar la acest examen, primii noştri părinţi, Adam şi Eva, au căzut.

După căderea în păcat, calea rînduită de Dumnezeu, pentru mîntuirea păcătosului a fost tot aceea a ascultării desăvîrşite de poruncile şi orînduieşile Sale.

Dar ce a făcut şi ce face păcătosul? Înţeleptul Solomon în cartea Ecclesiastului 7,29 arată: „Numai iată ce am găsit, că Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe şiretlicuri“. Prin diferite

speculaţii şi în felurite chipuri el caută să-şi scuze păcatele faţă de aceste cerinţe ale Domnului, dar nimic altceva nu poate fi acceptat de Dumnezeu decît o credincioşie şi cinste exemplară, în tot ceea ce datorăm lui Dumnezeu şi semenilor noştri.

Dragostea pe care noi o datorăm semenilor noştri, cere imperios ca noi să fim cinstiţi faţă de ei în toate manifestările noastre. Toate cele şase porunci ce se găsesc scrise pe a doua tablă a legii, arătîndu-ne iubirea faţă de aproapele au strînsă legătură cu virtutea cinstei, dar în mod deosebit porunca a opta şi a noua scot în evidenţă cinstea, ca o însuşire deosebită a caracterului.

„Furtul este strîns legat de minciună, ambele acestea fiind fapte de necinste. Furtul are de a face mai mult cu lucrurile materiale, iar minciuna cu declaraţiile şi cu atitudinea. Ambele îşi găsesc loc într-o minte sucită.“

Numai Dumnezeuul cerului poate ajuta celui care este înclinat spre necinste. Rădăcinile acestea se află mai adânci decât ale altor păcate, și sînt mai greu de dezrădăcinat. De fapt furtul este unul din lucrurile cele mai greu de biruit. El este unul din cele mai subtile ispitiri ale lui Satan.

Cel care se dedă la fapte necinstite ia adesea cu el aceleași porniri chiar și după ce a devenit un membru al comunității. De multe alte lucruri el poate s-a pocăit în totul, dar îi place să mai păstreze ceva șiretenie în el, o tendință spre vicleșug, ale cărui declarații să nu fie nici în totul adevărate, dar nici în totul mincinoase.

Nu se poate accentua îndeajuns necesitatea de a fi cineva cinstit. Este cunoscut că necinstea înfrumusețe asupra întregii ființe.

Porunca a opta ne pretinde să respectăm și alte bunuri, precum : timpul de lucru, reputația, odihna etc.

Întreg cercul datorilor noastre față de altul este cuprins în cuvintele lui Hristos : „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii faceți-le și voi la fel“. Mat. 7, 12.

Unii sînt cinstiți atîta timp cît aceasta nu-i costă nimic, dar cînd șiretenia aduce oarecare câștig, cinstea este uitată. Cinstea și șiretenia nu pot lucra împreună, nu se împacă. Cînd Domnul își va aduna mîrgăritarele Sale, cei sinceri, fără ascunzișuri și cinstiți, vor fi priviți cu plăcere.

David în psalmul 15 arată cine va locui în cortul lui Dumnezeu, pe muntele Său cel sfînt : cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă, nu clevește cu limba lui, nu face rău semenului său... nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurămint în paguba lui, nu-și dă banii cu dobîndă și nu ia mită împotriva celui nevinovat“.

Pe această culme s-a ridicat Samuel și Iov. Cel dintîi, ca unul care toată viața a fost cinstit, spre sfîrșitul vieții a putut să rostească în fața întregului popor aceste cuvinte :



„Mărturisiți împotriva mea, în fața Domnului și în fața unsului Lui : „Pe cine am năpăstuit, pe cine am apăsător ? De la cine am luat mită ca să închid ochii asupra lui ? Mărturisiți și vă voi da înapoi“. La rîndul lor cei ce se găseau de față n-au putut face altceva decît să dea o bună mărturie despre cinstea lui Samuel, zicînd : „Nu ne-ai apăsător, nu ne-ai năpăstuit și nici n-ai primit nimic din mîna nimănui“. 1 Sam. 12,3,4.

Cît despre Iov, acesta de asemenea a putut să mărturisească despre sine însuși că a practicat cinstea în viața lui. El spunea astfel : „N-a cunoscut Dumnezeu căile mele ? Nu mi-a numărat El toți pașii mei. Dacă am umblat cu minciuna, de mi-a alergat piciorul după înșelăciune : să mă cîntărească Dumnezeu în cumpăna celor fără prihană, și-mi va vedea neprihănirea“. Iov 31.

Fericit este credinciosul care ca și Samuel poate zice : „Mărturisiți împotriva mea“, sau care ca și Iov poate să spună : „Să mă cîntărească Dumnezeu în cumpăna celor fără prihană, și-mi va vedea neprihănirea“, sau despre care se poate afirma : Lucrează cinstit.

Continuînd a trata subiectul nostru, trebuie să ne punem întrebarea : Care este cauza necinstei sau mai bine : Cine subminează temelia cinstei ?

Două mari plăgi rod la rădăcina cinstei : egoismul și lăcomia.

Oamenii cinstiți au urît, au detestat lăcomia sub toate formele ei.

La Indieni din America de Nord dorința de îmbogățire este privită ca incompatibilă cu demnitatea de viteaz, din care cauză căpetenia tribului este adesea omul cel mai sărac.

Elisei a fost luat de la plug și Cincinatus era la lucrul cîmpului cînd i s-a adus porunca de a se așeza în fruntea armatei romane. Socrate și Epaminonda făceau parte din pătura socială cea mai săracă a Greciei.

Generalul atenian Phokion, un om de mare înțelepciune și vitejie supranumit „Cel drept“, la propunerea lui Alexandru cel Mare de a-și alege trei cetăți din Grecia, răspunse : Dacă Alexandru mă stimează în adevăr, să-mi îngăduie să rămîn cu onestitatea mea“.

Un inventator oferi unei societăți de omnibuze un aparat pentru controlul numărului călătorilor. Societatea refuză adoptarea acestui aparat, motivînd : „Nu ne trebuie aparate, ci oameni cinstiți, oameni de încredere“.

Iată și mărturisirea dureroasă a unui om ce s-a lăsat pradă lăcomiei : „Vai, de ce nu m-am oprit la primul pas greșit ? De ce am continuat cu speculațiile care m-au aruncat în prăpastie ? Puteam să rămîn un om modest, cinstit, dar m-a ucis lăcomia“.

(urmare din cop. 2)

De aceea Cuvîntul divin poruncește : „Omorîți mădularele voastre care sînt pe pămînt, desfrînarea, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia care este o închinare la idoli... căci știți bine că nici un lacom de avere n-are parte de moștenire în împărăția lui Hristos“.

Dar la rădăcina acestei vițe de soi, în via cinstei stau pitulate și strică nu numai lăcomia, ci și încă o sumedenie de alte vulpi mai mici ca : exagerarea, fățarnicia, superficialitatea, lingușirea, măgulirea, flecăriia, gluma, minciuna convențională etc.

Îndeplinirea unei datorii, a unui lucru, sau a serviciului tău în mod superficial este necinste, atît înaintea lui Dumnezeu cît și înaintea oamenilor.

„Cuvintele de lingușire, de măgulire și de flecării sînt cele mai condamnabile fărădelegi. Lingușirea este o idolatrie amestecată cu necinste. Ea păgubește atît pe cel înșelat cît și pe cel ce înșeală. A exprima cîteva cuvinte de apreciere la adresa cuiva nu este ceva rău, dar a exprima ceea ce nu ai simțit este o faptă necinstită și influențează caracterul“.

Minciuna sub orice formă nu poate fi scuzată : este necinste. Cineva a zis : „Minciunile, oricît de ușoare și neînsemnate ar fi, sînt totuși urite pete de funingine formată din fumul iadului, și este bine să ne spălăm sufletul de aceste pete, fără să întrebăm mult care din ele este cea mai mare sau cea mai neagră“.

Cinstea în cuvînt nu este mai puțin importantă decît cinstea în acțiuni. „La omul josnic una este vorba, alta este fapta, pe cînd omul cinstit, omul sincer, vorbește cum îi e gîndul, crede în ceea ce spune că crede, se poartă așa cum spune și ține ce făgăduiește“.

Apostolul Pavel, scriind lui Timotei îi spunea : „Pe tine însuți păstrează-te curat“.

Să păstrăm curățenia și integritatea sufletului nostru căci „ce folosește unui om să cîștige toată lumea dacă își pierde sufletul“.

„Ferice de cei cu inima curată căci ei vor vedea pe Dumnezeu“.

găsească mai întîi în inima noastră.

Lucrînd dezinteresat, cu iubire și răbdare pentru toți cu care vii în contact, nu arăta nerăbdare, nu rosti nici un cuvînt lipsit de blîndețe. Lasă ca iubirea lui Hristos să fie în inima ta, legea bunătății pe buzele tale.

Dumnezeu ne-a dat puteri de judecată pentru ca ele să fie crescute în măsura cea mai mare, să fie curățite, sfințite, înnobilate și folosite pentru binele tuturor.

Dumnezeu ne-a dat puterea de a cugeta și de a lucra, și numai lucrînd cu sîrguință, așteptînd înțelepciune de la El, rămîneți în personalitatea pe care v-a dat-o Dumnezeu.

Niciodată să nu vă închipuiți că ați învățat destul, și că acum vă puteți odihni de sforțările voastre. Educația noastră trebuie să continue tot timpul vieții voastre; fiecare zi trebuie să fie de învățare și de folosire a cunoștinței căpătate.

Oricare ar fi lucrarea voastră, faceți-o cu punctualitate, cu sîrguință; învingeți înclinația de a căuta o muncă ușoară.

Același spirit și aceleași principii care conduc pe cineva în activitatea lui zilnică, îl vor conduce în toată viața sa. Aceia care doresc să lucreze numai cît li se cere pentru un salariu anumit, și vor să se arate destoinici, fără osteneala dobîndirii unei pregătiri sau educații, nu sînt cei chemați de Dumnezeu să activeze în lucrarea Sa. Aceia care cercează cum să cheltuie cît mai puțin cu puțință din partea lor fizică, mintală și morală, nu sînt lucrători pentru care El să poată turna plîntărea de binecuvîntări. Pilda lor este molipsitoare. Interesul egoist este motivul care-i conduce. Aceia care au nevoie să fie supravegheați, și care lucrează numai dacă li se cere anume să facă un lucru, nu sînt cei care să fie socotiți buni și credincioși.

E nevoie de lucrători care dau dovadă de energie, integritate, silință, oameni care sînt gata să facă tot ce trebuie să fie făcut.

Mulți slăbesc din cauză că se dau în lături de la răspunderi de teama că nu vor izbuti. În felul acesta nu ajung să capete acea educație care izvorăște din experiență, și pe care citirea și studiul și toate avantajele căpătate în alt fel, nu le-o poate da.

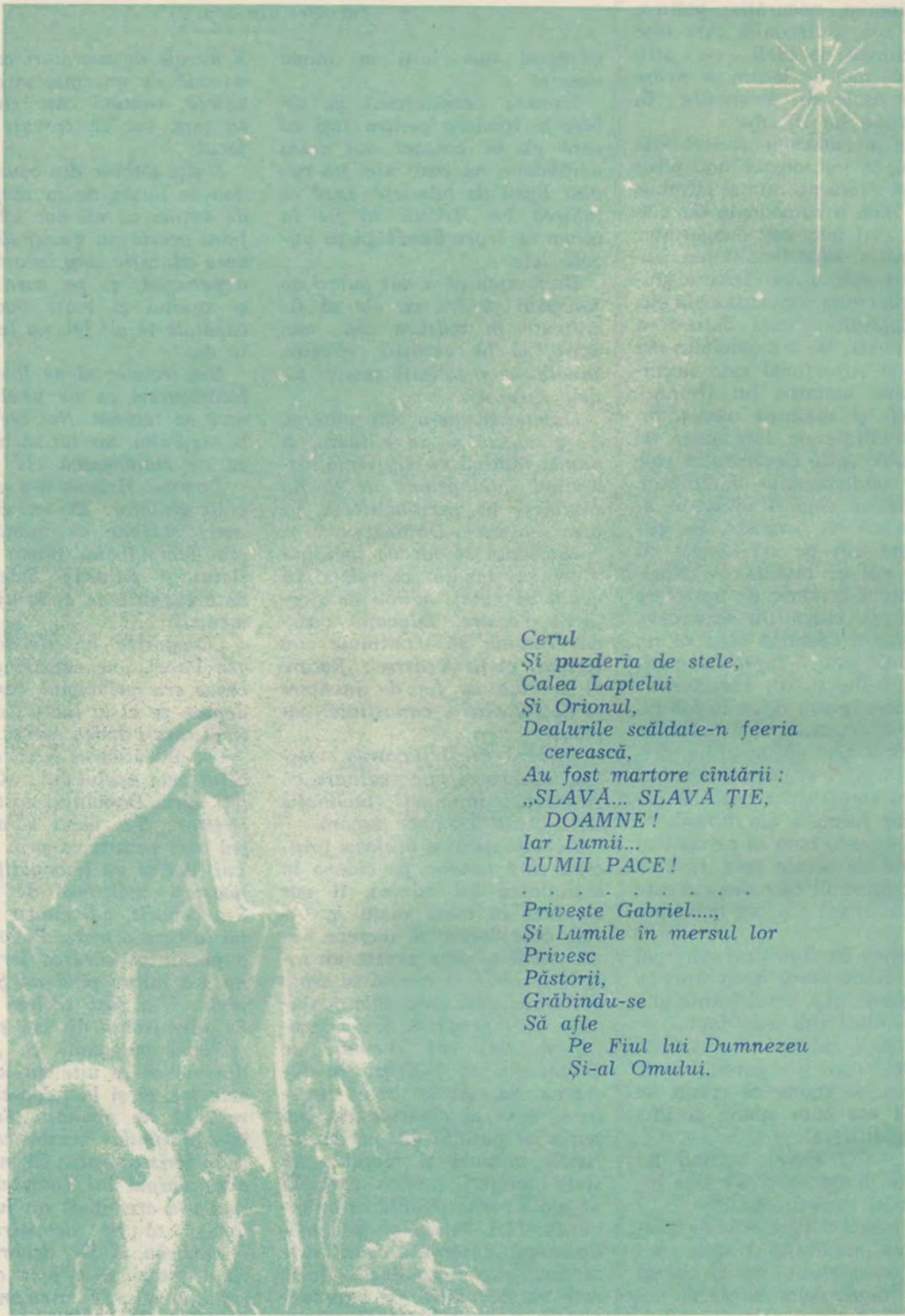
Noi trebuie să ne folosim de împrejurări ca de unelte prin care să lucrăm. Noi trebuie să le stăpînim iar nu să le lăsăm să ne stăpînească ele pe noi.

Domnul Hristos n-a slujit în chip cruțător, El nu și-a măsurat slujirea cu numărul de ore. Timpul Său, inima Sa, sufletul și puterile Sale, erau date lucrării de a da ajutor omenirii.

„Dragostea lui Hristos“, zicea Pavel, „ne constrînge“. Acesta era principiul care-l îndemna pe el la lucru; era motivul care-i dădea putere.

Cît de călduros și cît de mișcător este apelul lui : „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos; S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin singele Lui, voi să vă îmbogățiți“. Cunoașteți înălțimea de la care S-a coborît, adîncimea umilinței la care a mers. Piciorul Lui a pornit pe cărarea jertfirii și nu s-a întors pînă nu Și-a dat viața. N-a fost odihnă pentru El între tronul din cer și cruce.

Pavel îndeamnă ca „fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora“. El ne spune : „Să aveți în voi gîndul acesta care era și în Hristos Isus : El măcar că avea chipul lui Dumnezeu totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte pe cruce“.



Cerul
Și puzderia de stele,
Calea Laptelui
Și Orionul,
Dealurile scăldate-n feeria
cerească,
Au fost martore cîntării :
„SLAVĂ... SLAVĂ ȚIE,
DOAMNE!
Iar Lumii...
LUMII PACE!

.....
Privește Gabriel.....,
Și Lumile în mersul lor
Privesc
Păstorii,
Grăbindu-se
Să afle

Pe Fiul lui Dumnezeu
Și-al Omului.

Și anul acesta, ca și în toți ceilalți ani trecuți, lumea creștină va sărbători iarăși nașterea Domnului nostru Isus Hristos, va sărbători în felul acesta evenimentul venirii Lui în trup în lumea noastră.

Nu mai constituie o problemă pentru cercetătorii Sfințelor Scripturi, faptul că nu aceasta este adevărata dată a nașterii Domnului Hristos în Betleemul Iudeii. Și nici nu ne vom ocupa de această problemă în cele ce urmează. Data nașterii Sale nu este în mod hotărît precizată. Ceea ce se cunoaște totuși, este faptul că acest eveniment deosebit de important, nu a avut loc în luna decembrie, ci Biserica, prin conciliile ei, a decretat ziua de 25 Decembrie ca fiind data la care s-a petrecut acest eveni-

„Dar ca și stelele în vastul circuit al drumului rînduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întîrziere. Cînd marele orologiu al vremii a arătat ceasul acela, Domnul Isus S-a născut în Betleem“.

Raportul Sfințelor Scripturi — simplu dar inspirat — prezintă astfel acest eveniment: „Maria a născut pe Fiul ei cel întîi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei (Luca 2,7). Și în timp ce se petreceau aceste lucruri, păstorii ce păzeau oile pe cîmpiile din jurul Betleemului, au fost încunoștințați de un înger al Domnului, care înfățișîndu-se lor le spuse: „Vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru

căci întruparea Domnului nostru Isus Hristos, constituie punctul culminant al istoriei planului de mîntuire.

În Evanghelia după Ioan în cap. 1, vers. 14 („Și Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“), ucenicul iubit vorbind despre Domnul Hristos — obiectul iubirii sale — declară după cum am văzut, că El a fost făcut „TRUP“ și a locuit printre noi — printre oameni — pentru a le da acestora o descoperire a harului și a adevărului. Scopul acestei minunate descoperiri a fost acela de a face pe credincioși să cunoască, să înțeleagă și să dea considerația cuvenită lui Dumnezeu. „Ni-

MĂREȚIA IMNULUI PĂCII

CÎNTAT PE COLINELE BETLEEMULUI

ment important și plin de însemnătate. Dar nici această problemă care este strîns legată de cele de mai sus, nu va forma obiectul atenției noastre. În privința aceasta, Cuvîntul inspirat precizează cele ce urmează:

tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul“ (Luca 2, 7—11).

Îndeplinind această lucrare, îngerul făcu credincioșilor o descoperire a profundei însemnătăți a acestui eveniment,

meni“ spune Apostolul și Evanghelistul în vers. 18, „n-a văzut vreodată pe Dumnezeu: singurul Lui Fiu, care este în sinul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“.

Înainte de a păcătui, în starea lui edenică, Adam avu pri-



vilegiul și plăcerea în același timp, de a vorbi cu Dumnezeu și de a avea părtășie cu El — față către față. Dumnezeu vizită pe Adam și Eva în timpul fericitului lor timp petrecut în Eden, întreținându-se cu ei, iar aceștia... cu El. Era un schimb reciproc de sentimente plăcute și înălțare. Intrarea păcatului în lume prin căderea sub puterea lui, schimbă în mod radical și... tragic, această celestă părtășie — față către față. În noua lor situație — de păcătuire — nemaifiind în stare a privi fața lui Dumnezeu și să trăiască, prima pereche a fost condusă afară din grădina Edenului, iar Dumnezeu s-a văzu obligat de această împrejurare să-și ascundă de cel păcătos prezența Sa vizibilă.

De-a lungul veacurilor din cuprinsul Vechiului Testament, Domnul Dumnezeu a făcut tot ceea ce I-a stat în putere, prin mijlocul descoperirilor pe care El le dădea servilor Săi — patriarhi și profeți — spre a-i ajuta să-L cunoscă și să-L înțeleagă. Se impunea totuși în mod imperativ o descoperire mai completă, și golul acesta fu umplut prin venirea (nașterea) în trup pe acest pământ a Domnului Hristos. Și în noaptea liniștită și instelată din jurul Betleemului, imnul păcii, răsună : „Slavă lui Dumnezeu în locu-

rile prea înalte, iar pe pământ... PACE !“

Deși maiestatea și slava lui Dumnezeu aveau să fie acoperite de haina naturii omenești, Domnul Hristos, ca întruchipare a desăvârșirii cerești, dădu credincioșilor o descoperire desăvârșită a caracterului lui Dumnezeu — o descoperire a curăției și desăvârșirii Sale, a iubirii și îndelungei Sale răbdări, a milei și a PĂCII Sale. A cunoaște astfel pe Dumnezeu, însemnează a-L iubi. Lucrarea, misiunea Domnului Hristos a fost aceea de a duce copiilor Săi această cunoaștere a Sa.

Mai înainte de întruparea Sa, Domnul Isus Hristos a fost împreună cu Dumnezeu Tatăl. El era chiar imaginea măreției, maiestateii și caracterului Său (Ebrei 1,3). El a venit în mijlocul nostru în trup, pentru a manifesta, a reprezenta acest lucru.

Sfânta Scriptură declară că Dumnezeu, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, a venit în legătură cu neamul omenesc prin întruparea Fiului Său. Domnul Hristos cel întrupat a fost numit „Emanuel“, care însemnează „Dumnezeu cu noi“ (Mat. 1,23).

Întruparea Domnului Hristos a fost expresia adevărului că „Dumnezeu este iubire“, un adevăr care în mod implicit duce

cu sine sacrificiu divin ; căci ce este iubirea fără de sacrificiu ?

În întruparea Domnului Hristos vedem ceea ce în adevăr a făcut Dumnezeu. Aici — în problema aceasta — nu avem numai o simplă nădejde, și nici o iluzie ; nu o așteptare vagă și nici numai o făgăduință... ci... un fapt împlinit. Dumnezeu dăruiește pe Fiul Său ca să devină una cu noi, să plătească vina pentru păcatele noastre pentru ca noi să putem fi în felul acesta recunoscuți ca fiii ai Săi.

Când Fiul lui Dumnezeu a venit în lume, născându-Se în ieslea cea umilă de la Betleem, El nu numai că a venit în trup, ci El a devenit trup (carne) (Ioan 1,14). El începu un mod de existență cu totul nou. Mai înainte de a veni pe acest pământ El era cu totul divin. În această nouă situație însă, El a unit divinitatea Sa cu omeneșul. El a devenit om. Deci, pe lângă calitatea de Fiul al lui Dumnezeu, El a devenit acum și... FIUL AL OMULUI. El a devenit ceea ce nu fusese înainte. În această nouă situație, El nu numai că avea o formă și corp omenesc, ci El a acceptat a fi limitat în ceea ce privește modul și felul existenței Sale în tot timpul rămînerii Sale pe pământ.

Născându-Se și devenind om, Domnul Hristos nu a luat asu-

pra Sa natura omenească a celui mai perfect, mai desăvârșit om, ci El a fost făcut asemenea oamenilor; adică, asemenea tuturor oamenilor — atât a celor mai buni, cât și a celor mai răi. El a fost făcut asemenea mie și asemenea ție. În natura Sa omenească El a împărțit cu noi dezamăgirile noastre, necazurile și durerile inimilor noastre; El fu părtaș suferințelor și tuturor lucrurilor ce încearcă în mod inerent un trup omenesc.

Apostolul Pavel scriind Ebreilor spune în cap. 2, 14—17: „Astfel dar, deoarece copiii sînt părtași singelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș, la ele... Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului“. Deci, așa cum prezintă și Apostolul Pavel, El a fost încercat în toate lucrurile ca și noi și a fost ispitit așa cum sîntem și noi (Ebrei 4,15). El, — observă Evanghelistul Vechiului Testament, Isaia — a fost „străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre“, în modul cel mai crud și cel mai umilitor în care a fost dat morții vreodată vreun muritor.

Pentru credincioși, consecința practică și pozitivă a tuturor acestor lucruri, este faptul că: experimentînd toate aceste consecințe și rezultate tragice ale păcatului și păcătuirii, Domnul Hristos știe cum să ne dobîndească pentru veșnicie (Ebr. 2,18). Această Ființă Divină care a devenit om este în prezent Mijlocitorul nostru și în permanență ne vine în ajutor, în vederea obținerii harului.

Una din consecințele cele mai neplăcute și nefaste ale păcatului ca rezultat, este separarea pe care acesta a adus-o între Dumnezeu și om, așa cum declară profetul Isaia (cap. 59,2). Păcatul nu numai că a prilejuit această separare, dar avînd o natură firească, el este deci în vrăjmășie cu Dumnezeu. El urăște lucrurile pe care Dumnezeu le iubește și iubește lucrurile pe care Dumnezeu le urăște.

Cît de fără de speranță a fost situația în care se găsea păcătosul. Și totuși, cît de uimitoare și minunată a fost lucrarea pe care Dumnezeu a adus-o la îndeplinire pentru a oferi celui păcătos o cale de a ieși din acest impas. În persoana Fiului Său, El a coborît din ceruri între noi, pentru a lua asupra-Și toată slăbiciunea noastră. Și minune a minunilor, El a făcut mai mult decît atât. El S-a făcut pe Sine un

înlocuitor al tuturor celor ce cred, un înlocuitor al meu și al tău. Și luîndu-și asupra-Și păcatele și pedeapsa ce ni se cuvenea, El, prin moartea Sa, a plătit pedeapsa pentru toată vina noastră, pentru ca noi să putem fi împăcați cu Dumnezeu, și Dumnezeu cu noi. Căci remarcă Apostolul Pavel în 2 Cor. 5,19: „Dumnezeu a fost în Hristos, împăcînd lumea cu Sine“. Mintuitorul a venit între niște oameni care erau într-un complet dezacord cu Dumnezeu, care erau despărțiți de El. După înălțarea Sa biruitoare la cer, relațiile de împăcare și perfectarea mijlocului de realizare a ei, au devenit realitate. Rămîne numai ca fiecare individual să primească darul împăcării cu Dumnezeu.

La învierea din morți a Domnului Hristos, natura Sa omenească a fost glorificată și cu acel corp slăvit El S-a înălțat la ceruri unde este acum Mijlocitor între Dumnezeu și cel credincios (1 Tim. 2,5).

Cînd Domnul Hristos a fost născut în ieslea Betleemului, El S-a supus legii eredității. „Cînd a venit împlinirea vremii“, spune Apostolul Pavel (Gal. 4,4), îmbrăcîndu-Și divinitatea Sa în trup omenesc, El a fost ispitit. Deși în El era o unire a naturii divine cu natură umană, El în mod nesilit — pentru acel timp — a lăsat la o parte pre-



rogativele și puterea divinității Sale și a întâmpinat viața ca fiecare dintre noi. „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi“ (Ioan 5,30) spunea El. Și tot El spune: „Adevărat, adevărat vă spun, că, Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcînd; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai“ (Ioan 5,19).

Trăind biruitor asupra păcatului în toate formele sale și asupra tuturor înclinărilor noastre, Domnul Hristos osîndi păcatul în trup (Rom. 8,3). Înălțîndu-Se la cer, acum, prin Duhul Sfînt, El face aceasta pentru orice credincios care se supune Lui și lucrării Sale.

Prin întruparea Domnului Hristos noi sîntem acum în

stare să înfățișăm pe Domnul Hristos sufletului nostru cu o înfricoșată și totuși triumfală intimitate. Referitor la aceia care prin harul lui Dumnezeu sînt considerați ca sfinți ai Săi, Apostolul Pavel scrie: „Că-rrora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei“ (Col. 1,27). Da, El locuiește prin credință în inimile noastre, iar scopul Său este acela de a reproduce în noi — frumusețea vieții Sale și puterea atrăgătoare a caracterului Său.

Idealul divin față de viața noastră spirituală și de caracterul nostru, nu este nicidecum un ideal care să descurajeze. El poate fi în mod mi-

nunat realizat, prin faptul locuirii Sale cu Domnul Hristos

Iată de ce acum, cînd ecoul bronzului va vesti praznicul nașterii Domnului nostru Isus Hristos, gîndesc că ar fi bine ca toți cei ce cred, să pășească într-o completă înțelegere și apreciere a tuturor lucrurilor ce sînt în mod inevitabil legate și cuprinse în nașterea Domnului nostru Isus Hristos, Domnul și Mintuitorul nostru, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului.

Fie ca zorii imnului ceresc intonat pe dealurile Betleemului să cuprindă inimile noastre, și dintr-o pornire spontană asemenea unui uriaș cor la unison, să se reverse în valuri nestăvilite cîntarea: Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte... IAR PE PĂMÎNT... PACE! D. POPA

„Coloseni 2, 16“

Pavel, marele apostol al Neamurilor, a descris în puține cuvinte, în epistola sa către Coloseni, o importantă parte a divinului plan de mîntuire. El vorbește în ea despre lucruri care au dus la o cu totul nouă rînduire a serviciului de cult din Vechiul Testament. Regretabil că cuvintele sale sînt adesea scoase din context și socotite ca un fel de hrisov de scutare, ceea ce apostolul Pavel n-a putut dori niciodată.

Dacă vrem să înțelegem corect spusele apostolului, atunci trebuie să le privim în contextul lor. Spre a folosi cum trebuie cuvintele din Coloseni 2,16, să luăm în ajutor și versetele 13—17.

După cele spuse de Apostol, omul firesc rămîne atîta timp supus morții, cît timp Isus Hristos nu lucrează în el o viață nouă. Creștinii dintre Neamuri, către care se adresează Apostolul în epistola către Coloseni erau, în primul rînd, înainte de experiența lor creștină, despărțiți de poporul lui Dumnezeu. Ei erau socotiți ca fiind cei netăiași împrejur (Efes. 2,11,12; Colos.1,21).

Prin Isus Hristos păcatele tuturor pot fi iertate, fie că sînt Iudei sau Neamuri. Pavel vorbește despre un dar. Într-adevăr nu poate fi un dar mai mare decît iertarea păcatelor prin harul lui Dumnezeu. Dacă apostolul scrie, mai întîi în versetul 13, „voi care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pămîntească netăiată împrejur“, în a doua parte el se îndreaptă către noi. Iudeii și Neamurile sînt deopotrivă fii ai lui Dumnezeu numai atunci cînd ei pot lua parte la acest dar al iertării de păcate. Îndurarea față de un condamnat la moarte, pentru el înseamnă viață. Cel credincios este într-adevăr viu numai prin primirea Cuvîntului vieții.

După cuvintele apostolului Pavel, de iertarea păcatelor mai sînt legate încă multe altele. și anume: liberarea de acel blestem care prin așezămîntul legii ceremoniale zăcea asupra celui păcătos. În același timp, prin jertfa crucii de pe Golgota a fost făcută posibilă des-

ființarea slujbei ceremoniale. Apostolul Pavel numește aceste prescripții „zapisul cu poruncile lui care stătea împotriva noastră“. Ceea ce era „împotriva noastră“ era zapisul cu poruncile, prescripții de cele mai diferite feluri (Colos.2,14).

Prescripțiile legii, care se ocupau cu ceremoniile sau cu forma exterioară a serviciului de cult din Vechiul Testament, erau necesare numai atît timp cît nu s-a adus pentru păcat un mijloc de mîntuire definitiv. Să observăm bine că prescripțiile pentru jertfe numai atunci trebuiau îndeplinite cînd se înfăptuia păcatul. Textele următoare ne prezintă exemple potrivite: Lev. 4,1—3. 13—15. 22—24. 27—29; Lev. 5, 5—8; Num. 15,27—30. „cînd va păcătui cineva“... atunci trebuie să aducă cutare sau cutare jertfă“. Dacă un om n-ar fi păcătuit el n-ar fi fost ținut de obligativitatea acestor prescripții. Aceasta înseamnă, în acelaș timp, că în clipa în care se putea aduce pentru păcat o jertfă definitivă toate prescripțiile deveneau de prisos.

Legea jertfelor și prescripțiilor ceremoniale de altă natură erau „scrise“ de Moise „într-o carte“, care trebuia păstrată în partea dinafară a chivotului. Dimpotrivă, Legea celor zece porunci era scrisă de Insuși Dumnezeu și era pusă în chivot ascunsă de privirea poporului (Deut. 10,1—5). Despre „zapisul poruncilor despre care vorbește apostolul Pavel în epistola sa către Coloseni, se spune: „După ce a isprăvit Moise în totul de scris într-o carte cuvintele legii acesteia, a dat următoarea poruncă Leviților care duceau chivotul legămîntului Domnului: „Luați cartea aceasta a legii și puneți-o lîngă chivotul legămîntului Domnului Dumnezeu-lui vostru ca să fie acolo martoră împotriva ta“ (Deut. 31, 24—26).

„Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mîncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat“.

Nu cele zece porunci, ci cuvintele acestei legi scrise de Moise constituie așa dar, „zapisul care stătea împotriva noastră“ (Col. 2,14). Legea ceremonială este „martorul care era împotriva noastră“ și pe care Isus Hristos a înlăturat-o. Cînd păcătui un om se aplicau prescripțiile acestei legi. Atîta timp cît această lege era în vigoare, ea însemna un act de acuzare împotriva călcătorului de lege. Noi ne îngrozim cînd citim amenințările blestemelor acestor prescripții. În capitolul 27 din Deuteronomul, începînd cu versetul 15, fiecare verset începe cu cuvintele: „Blestemat să fie cel...“ Dacă citim aceleași amenințări și în cap. 28,15—20,45, atunci obținem o înfățișare clară a ceea ce se înțeleg prin „blestemul legii“. Nu poate exista o confuzie mai fatală decît aceea de a înțelege prin blestemul legii, cele zece porunci. Numai călcarea poruncilor lui Dumnezeu a făcut necesară amenințarea blestemelor.

Dacă ne închipuim simțămîntul unui păcătos care se căia sincer cînd el simțea deasupra capului său toate aceste amenințări ale blestemelor, atunci vom recunoaște bucuria fără margini a acelora care recunosc în Isus Hristos pe Cel ce-i scapă de sub „blestemul legii“ (Gal. 3,10—13), pe Salvatorul de sub „jugul“ pe care nici părinții nu l-au putut purta (Fapte 15,10). Prescripțiilor legii care se afla lîngă chivot aparținea și tăierea împrejur care devenise un zid de despărțire între Iudei și Neamuri, și a cărei înlăturare o vestește apostolul Pavel. Acela, însă, care ar merge pînă acolo încît să susțină că apostolul ar fi socotit și cele zece porunci împreună cu aceste „nefolositoare prescripții, ar comite o falsificare fără seamăn.

Tăierea împrejur a Vechiului Testament a fost înlocuită printr-o nouă „tăiere împrejur“ a inimii (Col.2,11). În felul acesta nu se mai forma nici un zid de despărțire între popoare, căci Isus Hristos „a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea“ (Efes.2,14.15).

În Coloseni 2,16.17, apostolul Pavel enumeră ceea ce creștinul Nouului Testament nu mai trebuie să socotească printre orânduirile valabile. Acestea sînt lucruri care nu mai trebuie să împovăreze conștiința lui. „Nimeni, dar, să nu vă judece cu privire la mîncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de sabbat, care sînt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos“. În primul rînd nu mai sînt valabile legile privitoare la jertfe. Ele au fost un mijloc de învățămînt intuitiv, care aveau ca scop să reprezinte lucrarea de împăcare a lui Isus Hristos. Apostolul Pavel folosește pentru aceasta expresia „umbra lucrurilor viitoare“ (vers. 17) și înțelege prin aceasta lucruri care trebuie să cedeze atunci cînd Ființa reală apare. Între acestea erau cuprinse jertfele „care nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvîrșirea cerută de cugetul lui“ (Ebr. 9,9). „În adevăr, legea care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvîrșiți pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți odată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate (Ebrei 10, 1—2).

Sînt mulți care citează cuvintele: „nimeni să nu vă judece cu privire la mîncare sau băutură“. Oare apostolul Pavel, cu minunata sa solie către Coloseni, a vrut el să scrie un hrisov de scutire de acest fel? Însuși restul epistolei vorbește lămurit împotriva acestui fel de a prezenta lucrurile. Ce a vrut el să spună, însă, prin „mîncare“ și „băutură“?

În orice caz este vorba din nou despre astfel de lucruri, care erau o parte a umbrei jertfei lui Isus Hristos. În Ebrei 9,9.10 este vorba de un serviciu divin „cu mîncări și băuturi“, care erau valabile „pînă la o vreme de îndreptare“. În legea ceremonială existau prescripții pentru jertfa de mîncare și băutură. (Exod 29,38—41; Num. 6,13—15; Lev. 3,11.16). Odată cu jertfa lui Isus Hristos și acestea și-au avut împlinirea lor. În locul acestei jertfe, Isus Hristos a întocmit Sfînta Cină cu ambele simboluri: pîne și vin.

În legea ceremonială existau prescripții cu privire la păzirea multor zile de sărbătoare și Sabate, care erau legate de anumite zile ale lunii și care reprezentau vreuna din părțile lucrării de împăcare a lui Isus Hristos (Lev. 23). „Acestea sînt sărbătorile Domnului, în care veți vesti adunări sfînte, ca să se aducă Domnului jertfe mistuite de foc, arderi de tot, daruri de mîncare, jertfe de vite și jertfe de băutură, fiecare lucru la ziua hotărîtă“ (Lev. 23, 37). Aceste sărbători trebuia să fie păzite în afară de „Sabbatul“ săptămînal „al Domnului“ (Lev. 23,38). Din nou este vorba despre acele sărbători și sabate, care erau o „umbră a lucrărilor viitoare“. Sabbatul celor zece porunci este monumentul de aducere aminte a creațiunii lumii și de aceea nu este o „umbră a lucrurilor viitoare“. Dacă apostolul Pavel ar fi înțeles prin aceasta și ziua de odihnă săptămînală, atunci creștinii într-adevăr n-ar fi trebuit să se ostenească cu privire la o mai bună păzire a zilei de odihnă. O astfel de interpretare este contrazisă chiar de propria poruncă a apostolului deoarece el însuși înceta în Sabat lucrarea de facerea corturilor și folosea această zi pentru închinare și predicare (Fapte 18, 3.4.11).

Toate simbolurile legii ceremoniale au fost împlinite de Isus Hristos și pironite pe cruce. Ca semn al acestei mari schimbări, perdeaua din templu a fost ruptă de o mînă nevăzută (Mat. 27,50.51). „S-a sfîr-

șit!“ Învățătura intuitivă a vechiului legămînt cu jertfele lui de vite, jertfe de mîncare și jertfe de băutură, zile de sărbătoare și slujbele preoțești era încheiată prin Realitate, prin Ființa care este Isus Hristos.

În vechime, adesea datoriile erau șterse prin aceea că se trăgea peste ele o cruce sau se pironneau cu un cui. Datoria noastră a fost ștersă prin jertfa de pe cruce a Domnului Isus Hristos. Blestemele amenințătoare ale acelei legi care se afla pe partea din afară a chivotului și-au pierdut valabilitatea lor. Isus Hristos, este în același timp și Preot și Jertfă. Tot ceea ce era în legătură cu legea ceremonială s-a împlinit în El.

În legătură cu aceasta, apostolul Pavel se mai referă și la un alt mare eveniment, care ce-i drept, pentru ochiul nostru omenesc a rămas acoperit. Pe cruce Isus a cîștigat și lupta împotriva lui Satana și a îngerilor lui. „A dezbrăcat domniile și stăpînirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce“ (Col. 2,15). S-a terminat cu duhurile cele rele de sub ceruri. El a tras masca jos de pe fața lor.

„Cînd Isus Hristos a strigat: „S-a sfîrșit“, întreg cerul a triumfat. Lupta între Hristos și Satana cu privire la aducerea la îndeplinire a planului de mîntuire era încheiată. Spiritul lui Satana și a operei sale a lăsat urme adînci în simțirile fiilor oamenilor. Dacă Satana ar fi ieșit învingător, aceasta ar fi însemnat moarte pentru lume. Neînduplecata ură pe care el o nutrea împotriva Fiului lui Dumnezeu, s-a dat pe față în felul în care el L-a tratat în timpul cît Isus a fost pe pămînt. Trădarea lui Isus Hristos, suferințele și răstignirea Sa, toate au fost plănuite de vrăjmașul decăzut. Ura lui care s-a dovedit prin omorîrea Fiului lui Dumnezeu l-a așezat pe Satana într-o poziție care a descoperit caracterul său diavolesc tuturor ființelor create dăruite cu rațiune, care nu căzuseră în păcat. Ingerii cei sfinți au fost paralizați de groază cînd au vă-

zut că unul care altădată se număra printre ei, a putut să fie în stare de atîta cruzime. Orice simțămînt de simpatie sau compătimire pe care ei îl avuseseră odată pentru Satana în exilul lui a fost șters din inimile lor. Faptul că răutatea sa a putut să-și găsească expresia într-o astfel de răzbunare față de o Ființă nevinovată, era îndestulător pentru ca să fie dezbrăcat de haina de lumină cerească pe care o primise spre a se da pe față ceea ce era ascunsă sub ea. A dovedi împotriva divinului Fiu al lui

Dumnezeu o astfel de răutate, El care cu neegalată lepădare de sine și de iubire față de ființele create după chipul Său a venit din cer și Care a luat natura lor decăzută, era o crimă atît de detestabilă împotriva cerului, încît aceasta a înfiorat pe îngeri de groază și a făcut ca ultima legătură de simpatie pentru Satana și lumea cerească să fie pentru totdeauna desfăcută. Această descriere ne ajută să înțelegem mai bine evenimentele descrise în Apoc. 12, 9—11. De atunci, prin Isus Hristos, singurul Mijlocitor, noi putem veni la Dum-

nezeu. Drumul este deschis! Datoria noastră este iertată și noi ne putem numi fii ai lui Dumnezeu.

Să ne ferim să abuzăm de cuvintele apostolului Pavel printr-o falsă interpretare care ar conveni numai firii vechiului om, dar care ar primi numai blam din partea lui Dumnezeu! Mai bine să trăim, prin harul lui Isus Hristos, așa fel încît totdeauna să putem avea o bună conștiință în umblare, care nu trebuie să fie fără scrupule.

Mihail Popa

PRUNELE CA ALIMENT ȘI MEDICAMENT

În articolele noastre din trecut am arătat cît de mare nevoie este ca alimentația noastră să cuprindă în cît mai mare măsură legume și fructe, care, avînd un bogat conținut în substanțe nutritive, le dau o valoare alimentară mult ridicată.

Totodată am arătat bogăția conținutului legumelor și fructelor în vitamine, care aici se află în stare naturală, cum și faptul că vitaminele căpătate din legume și fructe sînt de o valoare cu totul deosebită față de slabele vitamine care într-o extrem de mică măsură le-am putea primi prin alimentația carnată. Am arătat apoi rolul cel mare pe care-l joacă vitaminele în metabolismul organismului cum și tulburările grave din organism care se ivesc în cazuri de lipsă sau insuficiență a lor în alimentație.

Între fructele de o valoare deosebită atît alimentară cît și medicală pentru organism se numără și prunele, atît de bine cunoscute în țară la noi și atît de abundente, încît stau la dispoziția oricui.

În țara noastră sînt zeci de soiuri de prune. Toate sînt gustoase și bune. Noi le putem avea la îndemînă începînd cu luna iulie și pînă toamna tîrziu. Desigur, că, dacă e să vorbim de valoarea prunei ne vom o-

cupa de soiurile cele mai bune și cele mai bogate în săruri, vitamine și alte substanțe care să fie de un cît mai mare și mai real folos organismului nostru.

După un tabel luat din cartea „Alimentația sportivului“ a prof. dr. E. Crăciun și Gh. E-puran, pruna are următoarea compoziție:

Valoarea energetică în calorii	70,99
Protide	0,80
Lipide	0,34
Glucide	17,00
Celuloză	0,5
Minerale	0,5
Vitamine în miligrame:	
Vitamina A	1,2
Vitamina C	5,00
Vitamina B ₁	80,00

Minerale:	
K	0,250 în grame
Ca	0,014 în grame
Mg	0,009 în grame
P	0,018 în miligrame
F	0,4 în miligrame
Cu	0,97 în miligrame
Bază	6,34 în miligrame

Iar după cartea „Pomicultura“ de Dr. T. Bordeanu și alții, cuprinsul în zahăr este în proporție de 12—16%. După alte lucrări pruna mai conține materii azotoase, peptină, săruri libere, materii grase, hidrocar-

bonați, apă, etc. Bogăția acestor compoziții face ca acest fruct să fie de un real folos în alimentație, conținutul bogat în zahăr, vitamine, glucide, etc. fac din ea un aliment de seamă și totodată un ajutor deosebit al stomacului în lupta împotriva constipațiilor. Bogăția în zahăr a acestui fruct îl face de un real folos ficatului care cu foarte multă ușurință va asimila zahărul natural transformîndu-l și pregătindu-l pentru nevoile organismului.

Trebuie să menționăm însă că cele mai bogate prune în zahăr, sînt acelea care sînt cel mai bine coapte și totodată și de soiuri alese, cum ar fi bunăoară brumăriile cunoscute sub diferite denumiri, ca: prune vinete, prune lungi și alte denumiri; sînt prunele care se dezghioacă bine de pe simbură și care se coc mai tîrziu decît prunele vîratice. Pruna, datorită faptului că este mai săracă în albumină și materii azotoase, cum și faptului că este foarte bogată în vitamina B₁, cum și în alte substanțe așa cum se vede în tabelul de mai sus, poate fi foarte bine consumată de cei cu reumatism cronic, de arterioscleroși etc. Hepaticilor (bolnavilor de ficat) datorită bogăției prunei în zahăr și a compozițiilor arătate le vine

mult în ajutor, ușurînd activitatea ficatului, a stomacului și a intestinelor.

Dintre fructe, pruna se pretează cel mai bine la pregătirea și păstrarea pentru iarnă sub diferite forme. Din prune se pot face compoturi pentru iarnă, dulceturi, marmeladă, gemuri. Se pot usca cu grijă, formă sub care tot timpul iernii pot fi folosite fie pentru gătit fie ca medicament în tratarea stomacurilor leneșe.

Pentru aceasta se iau 5—10 prune uscate care se pun de cu seară într-o cană cu apă de

circa 250—300 gr. după ce în prealabil au fost spălate, și se lasă pînă dimineța. Apa în care au fost puse să fie de temperatura laptelui muls. Pînă dimineța prunele se vor macera (muia) și apoi vor fi mîncate pe stomacul gol, iar zeama lor se va bea. Cu prunele astfel pregătite se poate face o cură de 8—10 zile, ea fiind de un real folos împotriva constipației.

Ceea ce trebuie să atragem atenția este ca prunele să nu fie uscate prin afumare, ci să fie uscate la cuptorul electric

sau cuptorul cu foc, iar înainte de folosire să fie bine spălate. Prunele uscate la fum în loc să ajute stomacului ar fi mai de grabă o primejdie, știut fiind că gudroanele din fum aduc vătămare stomacului, iar cînd sînt prea puternice, știința medicală ne spune că sînt cancerigene.

Pruna este un aliment ieftin și la îndemîna oricui. Dacă deci va fi bine și înțelept folosită, ea va fi un fruct de o valoare deosebită.

I. Dănețiu

Despre vorbirea credinciosului și adevărul ca virtute în viață

„Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui“.

Mat. 12,35 p.p.

Vorbirea este un talent, care trebuie cu grijă cultivat deoarece cu ajutorul lui ne putem înțelege cu semenii noștri și le putem transmite sentimentele noastre, ne putem înțelege și ajuta reciproc în sinul colectivității, al societății. Dacă ajungem să dăm cuvîntului nostru o exprimare clară vom putea fi mai bine înțeleși și vom fi de un mai mare folos pentru cei din jur.

Pentru a dezvolta talentul vorbirii, credinciosul nu trebuie să aibă doar dorința de a vorbi plăcut, ci trebuie să depună silințe neîncetate pentru desăvîrșirea vorbirii sale. Este un lucru de seamă ca vorbirea noastră să fie educată și exprimată cît mai plăcut și mai clar. Să se vegheze cu grijă asupra cuvintelor rostite și faptelor săvîrșite, deoarece felul de vorbire și viețuire, vor arăta sentimentele nobile, sau nefine din inimă, adevărindu-se cuvintele Domnului Hristos care spune: „Căci din prisosul inimii vorbește gura“.

Buna folosire a vorbirii trebuie practică în orice împrejurare și cu cît lucrarea cuiva este mai nobilă și de o mai mare răspundere, ea trebuie să fie cu mai multă grijă observată. Acest lucru trebuie respectat atît în viața de familie cît și în toate legăturile din societate. Ar trebui să ne obișnuim a vorbi cu orice om într-un ton plăcut, cu o exprimare curată și corectă și în cuvinte amabile și iubitoare.

Cuvintele amabile sînt ca o rouă și ca o adiere plăcută pentru suflet. În umblarea noastră trebuie să fim cu luare aminte la cuvintele noastre. În urmărirea țintei de educare a vorbirii, nici un cuvînt nu trebuie rostit fără socoteală. Nu ne vor ajuta la dezvoltarea, înobilarea și desăvîrșirea vorbirii noastre, nici cuvintele frivole sau ușurative, nici vorbe cu două înțelesuri, inspirînd cugete murdare și nici vorbirele de rău. Apostolul Pavel scriînd credincioșilor din Efes zicea: „Nici un cuvînt stricat

să nu vă iasă din gură“. Prin aceasta nu sînt înțelese numai cuvintele absolut murdare, ci și orice expresie contrară principiilor nobile și curate ale unei vorbiri fără pată.

Aici sînt cuprinse de asemenea orice semne și aluzii necinstite. Dacă acestor lucruri nu li se împotrivesc omul în mod hotărît, ele îl pot duce la mari greșeli și păcate.

Desăvîrșirea și dezvoltarea darului vorbirii, trebuie urmărită cu grijă din cîmîn. De aceea, din primii ani ai vîrstei lor, copiii trebuie să fie învățați să vorbească respectuos și iubitor unul cu altul și față de părinții lor, iar mai tîrziu față de dascălii și învățătorii lor. Ei trebuie să știe că de pe buzele lor, nu trebuie să iasă decît cuvinte politicoase, adevărate și curate, căci altfel, vorbirea lor va aluneca spre panta vorbirii frivole, murdare, făurînd din ei pentru mai tîrziu oameni a căror vorbire va fi mult mai greu de corectat.

În strădania desăvîrșirii darului vorbirii, trebuie să contribuie negreșit arbitrajul conștiinței și a unei hotărîri sănătoase, atît din partea celui care vrea să atingă desăvîrșirea, cît și din partea celui ce este chemat a educa pe cei mai blajini.

Cîteva principii trebuie negreșit observate pe drumul acestei strădării, de exemplu:

a. Una din rînduiriile de observat este aceea ca, darul vor-

birii să fie întrebuițat cu rațiune, nu oriunde, oricum și oricât de mult. Căci, în vorbirea necontrolată se strecoară și foarte multe greșeli. Experiența vieții ne-a arătat însă că, rareori vom ajunge în situația de a regreta că am vorbit prea puțin și la locul lui, dar foarte adesea vom regreta că am vorbit prea mult și fără cugetare. Să fimem minte un proverb arab care zice că „un cuvânt ne la locul lui, e mai primejdios decât un pas greșit”. Iar o zicătoare africană spune despre limbă că ea este asemănată cu un leu, la care, dacă îi dai drumul fără control, te sfișie. Despre monede se spune că acelea sînt mai de preț care au cea mai mare valoare, sub volumul cel mai mic. Tot astfel puterea vorbirii stă în a exprima multe lucruri, în puține cuvinte — zicea Plutarh. Înțeleptul Solomon zice că cine vorbește mult, fără rost, și fără chibzuială, nu se poate să nu păcătuiască.

b. Un alt principiu de observat în strădania noastră pe calea desăvîrșirii darului vorbirii, este acela de a ne strădui ca vorbirea noastră să fie totdeauna ziditoare și să exprime adevărul. Este un principiu care stă la baza darului vorbirii și anume acela că, adevărata întrebuițare a acestui dar, este aceea de a sluji adevărului. Înțeleptul Aristotel zicea că, nici baia și nici vorbirea nu sînt folositoare cînd nu ajută și nu curăță. Să nu uităm de aceea, că darul vorbirii este lăsat pentru a ne comunica ideile noastre, pentru a veni în ajutorul celorlalți, împărtășindu-le prin acest dar lucrurile ce duc la prosperitate și fericirea lor. Nu ne vom putea impune prin vorbire. Mai degrabă ne vom impune printr-un bun exemplu. Trebuie deci cugetat cu înțelepciune atunci cînd folosim darul vorbirii, dacă vrem ca el să-și ajungă ținta lui. De aceea ca o condiție pe care ar trebui să o îndeplinească o vorbire sănătoasă, nobilă și ziditoare, este aceea de a fi curată, plină de bunătate și adevăr; reprezentînd manifestarea exterioară a frumuseții lăuntrice. Să nu uităm niciodată că

adevărata politețe se va da pe față printr-o vorbire curată, iar în vorbirea curată, zîmbitoare, amabilă și plină de adevăr, frazele fără rost și de umplură, sînt condamnate. O vorbire curată este lipsită de complimente înșelătoare, de ocolirea adevărilor, exagerări, calomnii și altele de felul acesta.

c. În sfîrșit, un alt principiu pe care trebuie să-l observăm în lucrarea de desăvîrșire a darului vorbirii, este străduința ca vorbirea să fie demnă, nobilă, lipsită de vorbe ușuratic, flecare, murdare. Cea mai atentă cultivare a însușirilor exterioare ale vieții, nu va fi de ajuns ca să ascundem vorbirea necuviincioasă și în ce privește folosirea vorbirii, nu există poate greșeala mai mare, peste care bătrînii și tinerii să fie mai dispuși a trece cu mai multă ușurință, ca vorbirea frivolă, cu două înțelesuri, murdară. Adevărul sacru însă spune că „cine vorbește în chip ușuratic, rănește ca străpungerea unei săbii, dar limba înțelepților aduce vindecare. Buza care spune adevărul va fi întărită pe vecie, dar limba mincinoasă nu stă decît o clipă”. Pentru fericirea noastră personală însă este necesar ca fiecare să ne controlăm orice cuvînt și orice faptă. Există cuvinte care rănesc inima mai rău decît săbiile și există cuvinte a căror înțepătură o simți toată viața, de aceea se spune despre înțelept că mai înainte de a vorbi cugetă la ce are de vorbit; pe cînd nebunul, mai întîi vorbește și abia pe urmă gîndește la ceea ce a zis. Iată pentru ce, în vorbire trebuie dezdăcinat obiceiul rău și degradant al flecărelilor și birfelii, care sînt un blestem pentru societate și familie. O zicătoare orientală spune că „dacă îți place să auzi numai vorbiri de birfeli și flecăreli, faci parte dintre calomniatori”. Profund este adevărul care zice că strîns legată de flecărie este insinuarea ascunsă, aluzia șireată, prin care cel cu inima necurată caută să insuflă un rău pe care nu are curajul să-l expună pe față. Da, este un foarte mare și profund adevăr acela, că vor-

birea noastră trebuie să fie bine cugetată, deoarece vorba este ca săgeata, odată ce i-ai dat drumul nu mai revine; observă deci înainte de a o arunca. Un proverb arab zice, că, ești stăpîn încă pe cuvintele pe care nu le-ai rostit, dar ești robul celor pe care le-ai spus, de aceea, zice înțeleptul că, cine își înfrînează limba cunoaște știința și cine are un duh chibzuit este un om priceput.

d. Un alt principiu atît de necesar în vorbire, este acela de a ști cînd să vorbești, cum să vorbești și cît să vorbești și despre ce să vorbești. Să nu uităm ce zice Schiller: „Vorba e totdeauna mai îndrăzneată decît fapta”. Să împlinim dar împlinirea datoriei vieții noastre, cu o vorbire sănătoasă și nobilă, căci: „vorbele nu plătesc datoriiile” — zicea Shakespeare. Să nu vorbim niciodată prea mult despre interesele noastre și despre persoana noastră. Omul care nu vorbește decît despre sine, nu se gîndește decît la sine. Acesta nu e de nici un folos societății. Amin-teșteți totdeauna că pe persoana cu care vorbești o interesează de o sută de ori mai mult dorințele ei, planurile și țintele ei, sau ale colectivității din care face ea parte, decît persoana și preocupările tale. A vorbi este a semăna, a asculta și a cugeta, este a culege, și trebuie să ne gîndim bine ce semănăm și cum semănăm. Nu vorbi despre tine însuși prea mult, nici bine, nici rău; bine pentru că nu totdeauna te va crede cel ce te ascultă; rău, pentru că va crede mai mult decît spui tu. Nu vorbi rău despre alții. Căci cine nu voiește a vorbi alții de rău despre el, să caute mai întîi a nu vorbi el rău despre alții. Și nu uita, că vorbirea lungă și nechibzuită nu e dovadă de judecată aleasă. Se spune despre cei înțelepți că au gura în inimă, dar cei răi au inima în gură, iar cei care vorbesc multe și nechibzuite, adesea fac puține.

Într-o vorbire nobilă, mîngîietoare și ziditoare, iubirea și blîndețea, răbdarea și stăpînirea de sine, trebuie să fie necon-

tenit legea ei călăuzitoare. Această va arăta noblețea interioară a sufletului ales. Când și inima și mintea vor fi curate și cugetele vor fi înălțate, cuvintele vor fi de același fel, ca niște mere de aur, într-un coșuleț de argint. În schimb: „vorbirea lipsită de bunătate în cămin, este ca o otravă ținută la rădăcina propriei noastre familii“.

Cu chibzuință deci, să ne străduim la educarea vorbirii noastre, despre care Mintuitorul Hristos vorbind, zicea: „Cuvîntul vostru să fie da, da și nu, nu“. Adică cinstit, clar și ziditor.

Darul vorbirii este cu adevărat unul din cele mai mari daruri, care îl ridică pe om la treapta cea mai superioară a ființelor de pe pământ. El exprimă sentimente interioare și când izvorul acestor sentimente este și el înnobilit și influențat de principiile superioare, ce trebuie să le dea pe față omul în desfășurarea vieții sale, atunci vorbirea ajunge la adevărata ei valoare și își îndeplinește adevăratul ei rol. Sînt ades momente în viață când trebuie să folosim sau să nu folosim acest dar. Iată de exemplu cînd ar trebui să tăcem:

a. Cînd nu sîntem invitați să vorbim.

b. Cînd vrem să vorbim despre ceva, despre care nu sîntem bine informați.

c. Cînd sîntem în parte informați despre acel lucru, dar nu putem vorbi de el cu chibzuință.

d. Cînd sîntem iritați, pătimăși sau plini de dorul răzbunării.

e. Cînd prin vorbirea noastră denaturăm adevărul sau realitatea unui lucru.

f. Cînd prin vorbirea noastră am lua partea unei răutăți sau a unei minciuni.

g. Cînd prin vorbire rănim sentimentele alese ale semenilor noștri.

Iată apoi exemple cînd ar trebui să folosim darul vorbirii:

a. Atunci cînd în mod amabil și respectuos poți apăra cîntea, dreptatea și adevărul.

b. Atunci cînd poți proteja pe aproapele tău contra unei nedreptăți.

c. Atunci cînd prin vorbirea ta amabilă și respectuoasă ajuți pe semenii și aduci onoare Creatorului tău.

d. Atunci cînd prin vorbirea ta, poți mîngîia pe cei slabi.

e. Atunci cînd poți liniști și întări pe cei îndoielnici.

f. Atunci cînd poți apăra pe cel drept și convinge pe răufăcător.

Pentru ca să putem realiza însă cultivarea și desăvîrșirea vorbirii noastre, trebuie să privim la izvorul vorbirii și a sentimentelor noastre care este inima noastră, despre care Isus zicea: „Căci din prisosul inimii vorbește gura“; iar cu altă ocazie arătînd că „din cuvintele sale omul va fi scos fără vină și din cuvintele sale va fi osîndit“.

Privind în profunzimea ei această problemă, psalmistul zicea: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeuule, și pune în mine un duh nou și statornic“. Aceasta, cu dorința ca din inima lui să iasă apoi cuvinte plăcute și o vorbire cu totul aleasă. Această schimbare ne va duce la realizarea unei desăvîrșiri a darului vorbirii.

ADEVĂRUL CA VIRTUTE ÎN VIAȚĂ

Pilat I-a zis: „Ce este adevărul?“

Dintre conversațiile pe care Domnul Hristos le-a purtat în timpul viețuirii Sale pe acest pământ, Biblia ne redă conversația pe care El a avut-o înainte de răstignirea Sa, cu Pilat, guvernatorul roman. Cedînd insistențelor cărturarilor și fariseilor, Pilat a trimis la moarte pe cruce pe Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos.

Analizînd conversația dintre Pilat și Domnul Hristos, se poate observa starea de nehotărîre ce domnea în cugetul lui Pilat, cu privire la dreptatea Domnului Isus. În starea aceeași și ca un ecou al propriei

sale conștiințe, Pilat a pus Mintuitorului întrebarea ce frămînta ființa sa: „Ce este adevărul?“

Au trecut de atunci secole după secole și ecoul acestei întrebări răsună mereu. Ce este adevărul, sau, care este adevărul sînt întrebări ce revin iarăși și iarăși în viața spirituală a noastră.

Asupra acestei întrebări cugetau și contemporanii Domnului Hristos, dar, întrucît aveau păreri împărțite cu privire la adevăr, n-au putut înțelege ce este el. Ba unii, credeau chiar că adevărul e o problemă cu totul în afară de posibilitățile de înțelegere ale omului. O problemă de care n-ar fi chemat a se ocupa, deoarece este în afară de sferile posibilităților lui de pătrundere. S-ar părea chiar că și Pilat era influențat de astfel de păreri, de aceea cînd Isus i-a spus: „Eu pentru aceasta am venit pe lume, ca să mărturisesc despre adevăr, I-a pus întrebarea: „Ce este adevărul?“

Ca să putem înțelege mai ușor și ca să putem pătrunde cu mai multă ușurință în această problemă, e nevoie să studiem mai întîi etimologia cuvîntului „adevăr“, sub diferitele lui forme. Numai așa mintea va putea cuprinde și descoperi înțelesul întrebării, dezlegarea ei, care în decursul veacurilor a frămîntat mintea multor cugetători.

Cuvîntul adevăr stă în opoziție cu cuvîntul eroare și exprimă cunoștința autentică despre realitatea obiectivă, reprezentînd o reflectare justă a realității.

În opoziție cu neadevărul el reprezintă veritabilul, realul, autenticul, originalul nefalsificat, corect și drept.

După cum se desprinde din cele cîteva definiții de mai sus, cuvîntul „adevăr“, trebuie să reprezinte în viață ceea ce este: just, exact, real, autentic, sincer, drept și o fire așa cum cată a se prezenta, fără nici un fel de încercare de a prezenta lucrurile altfel de cum sînt în realitate. Este cu alte cuvinte cea mai puternică opoziție a prefăcătoriei;

misticării lucrurilor și a prezentării unui lucru sau a unei situații altfel decât este în realitate. Este transpunerea în viață a principiului pe care l-a enunțat Domnul Hristos, când, ocupându-se de manifestarea vieții prin vorbire a zis: cuvântul vostru să fie da, da și nu, nu.

În lumina acestor reflecțiuni, virtutea adevărului capătă o deosebită valoare și semnificație pentru viață, căci numai atunci când adevărul cunoșcut sub aceste definiții va fi trăit și manifestat, el va elibera pe credincios de sub jugul prefăcătoriei, a contrafacerii, a fariseismului, punându-l pe poziția ca să prezinte drept lucrurile, așa cum sînt, manifestându-se în viața de fiecare zi în mod cinstit, onest, sincer. Aceasta este starea când omul ajunge liberat de puterea patimilor și viciilor despre care Hristos zicea: „veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi“. Liberi de pornirile firii nerenăscute, cu înclinațiile ei, care trag spre rău. Atunci adevărul, cum zicea un mare gânditor, va reprezenta roada cerului în viață, care, în clipa când începe să apară trebuie strînsă într-un vas curat. Atunci el va deveni o piatră prețioasă în viață, și cuvintele noastre vor trebui să răspîndească în jur mireasma renașterii prin care am trecut.

Este adevărat că pentru a ajunge aici va trebui dusă o luptă cu noi înșine, dar un gând zice că „cea mai mare biruință este aceea când omul se biruiește pe sine însuși“. Atunci dragostea de adevăr, setea nepotolită după adevăr, hotărîrea de a-l căuta cu credincioșie și a-l trăi cu sinceritate va deveni baza educației și demnității. Cinstea și iubirea de adevăr în viață stau foarte bine una lângă alta. Cinstea este adevăr; iar adevărul este cinste. Adevărul singur însă numai contemplat, dar neînsușit n-ar putea să creeze pe credincios. E adevărat că el este elementul cel mai important pentru temelia principiilor înalte de viațuire, și experiența ne arată că fără adevăr, nu pot exista nici principii, nici loiali-

tate. Fiecare credincios ca să se poată numi astfel are nevoie înainte de toate de adevăr. Iubirea de adevăr curată și sinceră este mai necesară ca orice. Am auzit despre persoane care vorbesc cu cele mai mari elogii despre adevăr, dar care fie la cumpărări sau vînzări, sau în ce privește părerea lor despre vecini, ori în atîtea alte prilejuri, n-au nimic comun cu adevărul în purtarea lor. Omul de caracter însă trebuie să aibă mai multă grijă de trăirea adevărului decât de manifestarea lui numai în vorbire. În viață adevărul și cinstea se vădesc în multe feluri. Ele caracterizează în genere pe omul nobil și cinstit, care nu caută să tragă foloase prin înșelăciune. Adevărul este nedespărțit în trăirea vieții de cinste, iar cinstea este directă revelație a principiului adevărului. Unite împreună ele sînt ca o rouă aducătoare de binecuvîntări și fericit e acela care seamănă prin trăirea vieții sale: bună-tatea, onestitatea și adevărul; recolta bună nu va întîrzia. Adevărul trebuie însă trăit. Formarea caracterului se bazează pe acest principiu. Aceasta va forma temelia puterii morale în viață. Aceia care n-au putere morală, nu pot să stea în apărarea adevărului; ei n-au temelia necesară.

Adevărul este strîns legat de virtutea dreptății. Ele nu pot fi despărțite și numai prin înălțimea rezultată din trăirea lor putem să fim sfinți și înălțați la adevărata demnitate a adevărului.

Iubirea de adevăr și simțul răspunderii, sînt cele mai puternice mijloace pentru credincios, pentru creșterea intelului său. Adevărul este ca soarele pe care oricît l-ar acoperi norii, vin momente când razele lui izbucnesc, topind și împrăștiind norii, reflectînd peste pămînt razele-i binefăcătoare și nimic nu-i mai frumos și mai plăcut decât acele clipe, tot așa după cum nimic nu e mai frumos decât adevărul.

Pentru ca adevărul să-și poată face lucrarea în viață înnobîlînd-o, renăscînd-o și ridicînd-o la cea mai măreață

înălțime a ei, făcînd-o să aducă roadele virtuților, trebuie trăit. Cunoștința despre adevăr este necesară, dar ea nu este decât începutul drumului pe care sîntem chemați să mergem. Contemplarea adevărului este folositoare, dar ea nu este decât recunoașterea adevărului din partea noastră. Ceea ce va face ca adevărul să devină o forță innoitoare în viață este trăirea lui. Fără aceasta, adevărul rămîne numai un lucru frumos, dar prea puțin folositor. Dacă deci voiește cineva ca influența lui să fie în favoarea adevărului, să-l trăiască în viața zilnică. Păstrînd în viață apucăturile firii vechi nu vom putea reuși ca adevărul să fie lucrător în noi, căci după cum lemnul nu se poate uni cu focul, ziua nu se poate uni cu noaptea, tot așa adevărul nu se poate uni cu minciuna, și neprihănirea nu se poate uni cu fărădelegea; căci ce legătură este între adevăr și minciună? Unii încearcă totuși, dar cu ce rezultat? Într-un asemenea caz influența noastră va fi nefastă, oricît de mult am contempla adevărul, l-am admira, sau am vorbi despre el. Pentru ca adevărul însă, să poată lucra în noi, trebuie cunoscut, interiorizat și trăit. Atunci vom fi liberați și sloboziți de influențele viciilor și patimilor unei firii nerenăscute.

Domnul Hristos ca om a urcat cele mai înalte culmi ale prezentării adevărului în viață și de aceea ne poate fi un demn model în această privință. Viața Lui forma o influență nețărmurită, o influență ce-L lega de familia omenească și de Dumnezeu. Prin Hristos, Dumnezeu a înzestrat pe om cu o influență care-L făcu imposibil a trăi numai pentru sine. Fiecare dintre noi în parte sîntem legați de semenii noștri. Noi facem parte din marele univers al lui Dumnezeu și ne găsim sub obligații mutuale. Nici un om nu poate fi independent de semenii săi. Căci bunul mers al unuia are influență asupra celorlalți. Planul lui Dumnezeu este ca fiecare să-și îndeplinească datoria de a fi o binecuvî-

tare pentru alții și să caute a mări fericirea lor.

Viața de pe pământ a Mîntuitorului n-a fost viața comodă a celui ce se ocupă numai de sine.

Fiul Omului n-a venit să I se servească, ci El să servească și să-Și dea viața Sa ca preț de răscumpărare pentru mulți. Tot astfel și cei ce sînt părtași ai harului lui Hristos, vor fi gata la orice serviciu pentru ca și alții să ajungă părtași de o viață cît mai fericită și binecuvîntată. Ei vor întreprinde tot ce pot ca să facă mai bună lumea în care trăiesc. Aceasta însemnează trăirea adevărului. Acest spirit este rodul sigur al unui suflet cu adevărat pocăit.

Mulți cred, că Isus a fost lipsit de căldură și de seninătate, sau că ar fi fost încrunțat, aspru și mereu trist. În multe cazuri, toată viața creștină a acestora este influențată de asemenea vederi întunecate. Trăirea adevărului de către Hristos l-a făcut însă să fie omul amabil, blînd, dar hotărît pentru cele bune. Prin viața Sa, El ne-a arătat cum Dumnezeu cel viu devine om și cum omul viu poate deveni partaș la firea dumnezeiască. El a trăit viața noastră, ca noi să trăim viața Lui.

Isus Mîntuitorul ne învață prin sfînta pildă a vieții Sale, virtuțile prin care se obține: iubirea, bunătatea, pacea, frăția, mila, smerenia, milostenia, iertarea, sinceritatea, munca dezinteresată și lepădarea de sine pînă la uitarea de sine și jertfa pentru binele comun.

El a fost intruchiparea trăirii adevărului, dînd prin viața Sa răspunsul ce se cuvenea la întrebarea pusă de guvernatorul Pilat: Ce este adevărul? Iar celor ai Săi, în preajma des-

părțirii le-a zis: „pildă v-am dat, ca și voi să trăiți la fel și... prin aceasta va cunoaște lumea că sînteți ucenicii Mei“.

I. DĂNEȚIU

PRIVIND DE-A LUNGUL UNUI AN

(urmare din pag. 8-a)

Nu putem încheia acest succint bilanț al anului 1962 fără să pomenim de minunata performanță pe care au realizat-o cosmonauții sovietici Andrian Nicolaev și Pavel Popovici. În prima jumătate a lunii august 1962 Uniunea Sovietică a plesat pe două orbite circumterestre, la un interval de numai 24 ore, două nave cosmice satelit care au fost pilotate de susnumiții cosmonauți și care purtau denumirea „Vostok 3“ și

„Vostok 4“. Cele două nave au executat 64 și respectiv 48 de ture în jurul pămîntului, parcurgînd în spațiu 2.600.000 km și respectiv 2.000.000 km. După un zbor de 95 și respectiv 71 ore, cei doi cosmonauți au aterizat în bune condițiuni.

Făcînd bilanțul anului care s-a scurs, putem spune că a fost un an de rodnice realizări atît pe plan intern, cît și pe plan extern.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 11-12 — NOIEMBRIE-DECEMBRIE 1962

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Apare la două luni odată sub conducerea unui comitet

Redacția și Administrația :

București, Str. Ghenadie Petrescu Nr. 116, Rălonul T. Vladimirescu
Oficiul poștal 20
Telefon 21.59.60

Redactor : DUMITRU POPA

NAȘTEREA DOMNULUI

*Clocotea al său imperiu cînd, prin legi, August Cezarul
Poruncit-a ca norodul — cît întins va fi hotarul —
Să se-nscrie în cetatea unde casa lui și-o are...
Și rostindu-se cuvîntul, toți adus-au ascultare.*

*Și în gloata nesfîrșită ce-mpînzea întreaga țară,
(Ca roitul de albine peste-a florilor comoară)
Iosif, cu Maria-alături, străbătea încet pămîntul
Către Betleem, întocmai cum cerea recensămîntul.*

*Ei prin văile umbroase care-n verde se îmbracă,
Pe sub palmieri ce fruntea blînd drumețului și-o pleacă,
Trec... Și ia'ă-i în cetatea, ce privirea le-o cuprinde,
Cînd din purpuriul serii umbra nopții se desprinde.*

*Între zidurile-nalte a cetății din Iudeea,
Și-au oprit drumeții pașii oboșiți de ziua-aceea.
Însă ne avînd cetatea unde pe-oaspeți să-i invite,
Iosif s-a retras alături într-un staul mic de vite.*

*Cine va avea să știe? Ce puteri vor spune lumii
Că pe-ntinsu-i azi primi-va pe Mîntuitorul lumii?
Că de cer pămîntul nostru, iar alături o să steie
Și izvor de viață sfîntă iarăși lumii o să-i deie?*

*Doarme tainic tot întinsul într-a nopții sfîntă pace
Pe cînd sus pe bolta clară steaua razele-și desface.
Dar deodată din slăvi senine cor de îngeri se pornește:
S-a născut Isus în iesle pentru-o lume ce-o iubește.*

C. G.

= *CURIERUL ADVENTIST* =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA : BUCUREȘTI, RAIONUL T. VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET